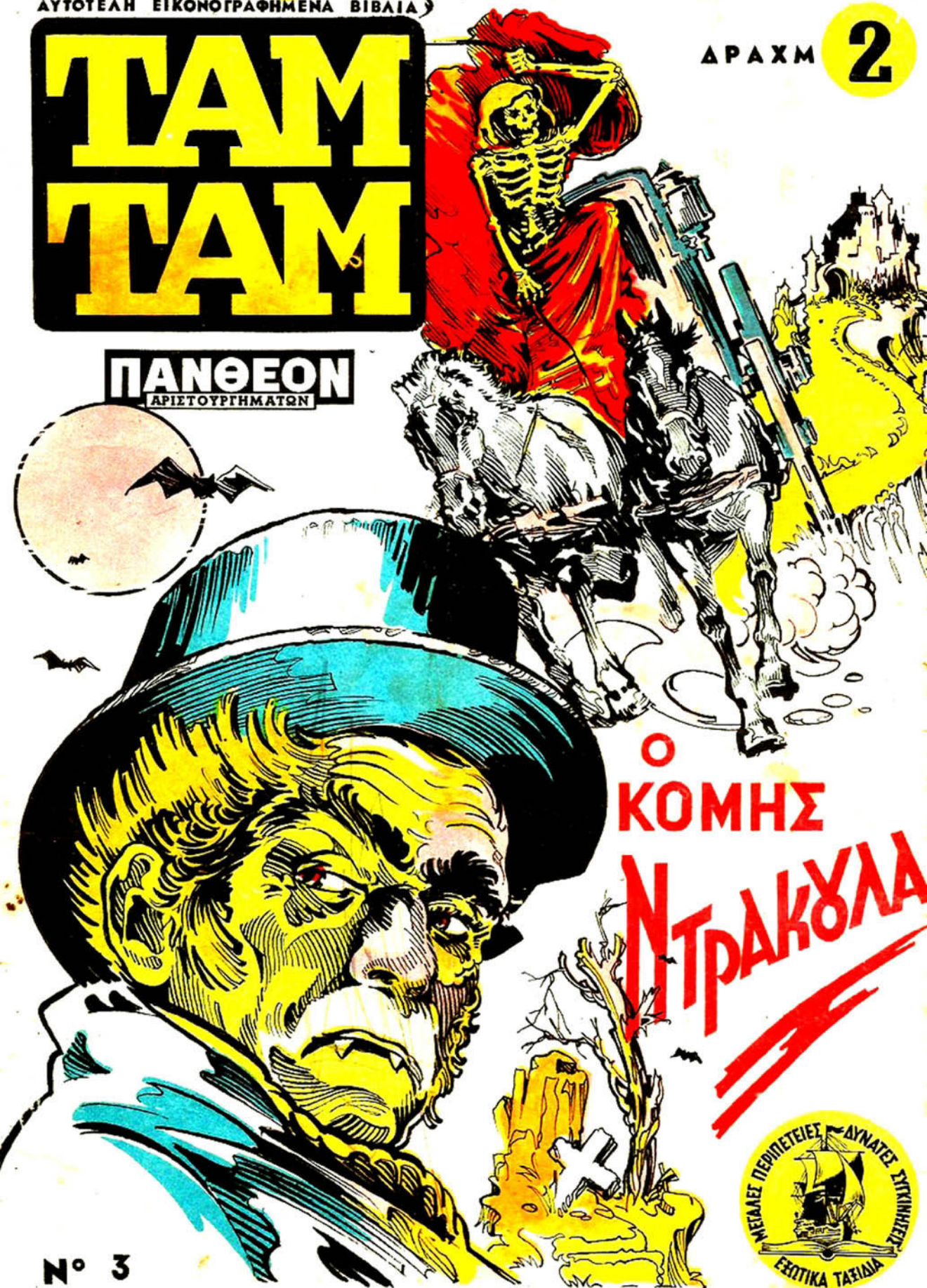

TAM TAM

ΔΡΑΧΜ

2

ΠΑΝΘΕΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Ο
ΚΟΜΗΣ
ΝΤΡΑΚΟΥΛΑ

№ 3

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

---Θά πάρης προίκα; Και πού θά τήν βρῆς; ρώτησε ἕνας ἀπό τήν παρέα. Αὐτή εἶναι πῶ φτωχιά κι' ἀπό σπουρνίτι...

---Δέν σοῦ πέφτει λόγος ἐσένα, τόν ἀποστόμωσε ὁ Φρανσουᾶς...

---Τώρα δέν εἶμαι ἀκόμα σέ θῆσι νά σοῦ βρω λῶσω τὸ στόμα, συνέχισε ὁ Φρανσουᾶς. Θά ξεθῇ ὅμως κι' αὐτή ἡ στιγμή...

Οἱ ἄλλοι γέλασαν εἰρωνικά...

Ὁ Φρανσουᾶς, προχώρησε πρὸς τήν πόρτα κι' ἔφυγε.

---'Ακούς ἐκεῖ νά πᾶς ἀπειλῇ κιόλας, σχολίαζε ἡ παρέα. Τόν εἶδατε πῶς μιλοῦσε; Δέν φοβοῦνται κανένα.

---Θέλετε νά τοῦ δώσουμε ἕνα καλὸ μάθημα, εἶπε ὁ ταβερνιάρης στήν παρέα.

Ὁ Λουπιάν, πλησίασε τὸν ἀστυνομικὸ καὶ τοῦ εἶπε:

---Κόριτε Λουδοβίκε πολλοὶ ἀριστοκράτες ἀρνήσαν τὶς ἀπειλές.

---'Εννοεῖς αὐτὸν τὸν νέο πὺν ἔφυγε πρὸ ὀλίγου. Τὸν παρακολοῦθα.

---Εἶναι ξέροτε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀμετανόητους, συνέχισε ὁ ταβερνιάρης.

---Ξέρω ὅτι εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Ναπολέοντος. Μήπως γνωρίζετε πὺν μένει;

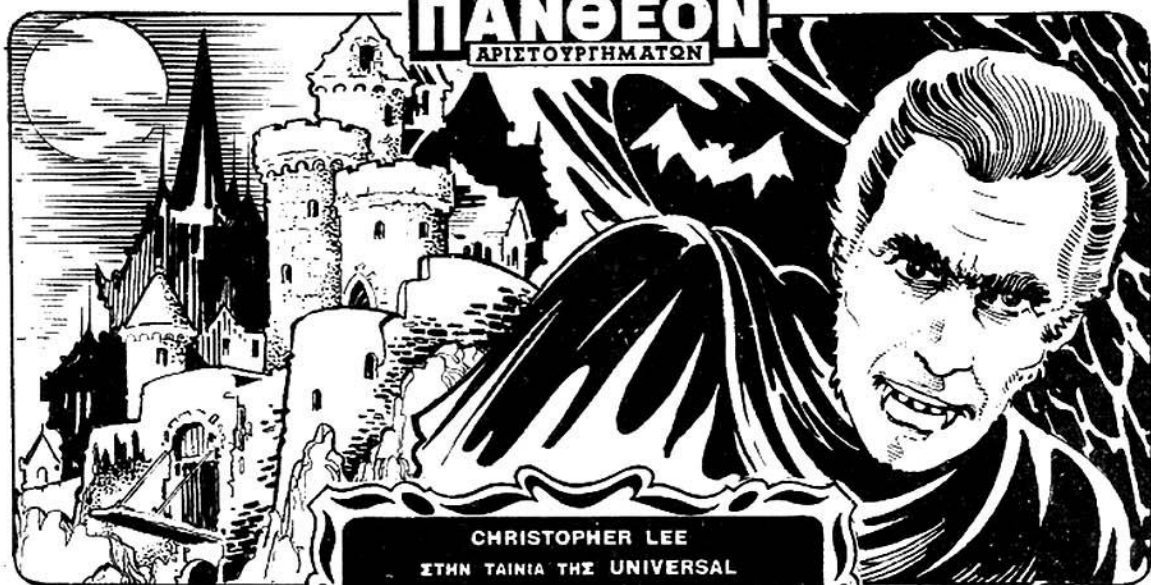
---Νομίζω ὅτι κρατᾷ ἕνα δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο Μπρισάκ..

---Καὶ τίποτο ὑποψίασθαι κι' ἐγώ,

---Μήπως σᾶς εἶναι γνωστὸ τὸ ὄνομα, τοῦ νέου αὐτοῦ; Ξαναρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ταβερνιάρη.

---Παρουσιάζεται σὰν Φρανσουᾶς Πικώ, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητι εἶναι ὁ κόμης Φρανσουᾶς.

Συνέχεια στὴ σελίδα 19

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΙΩΝΑΘΑΝ ΑΡΚΕΡ

3 Μ α ρ τ ι ο υ: "Εφθάσα επίτελους στη Βιστρίτσα, ύστερα από ένα κοπιαστικό και πολυήμερο ταξίδι. "Εμεινα στο ξενοδοχείο της Χρυσής Κουρούνας. 'Η ιδιοκτήτηριά του με ρώτησε αν είχα σκοπό να μείνω πολλές μέρες στο ξενοδοχείο της.

---"Οχι, της είπα. Είμαι προσκεκλημένος του κόμητος Δράκουλα.

Τήν είδα ν' αλλάξει χρώμα και να σταυροκοπιέται.

---Θεέ μου, αλήθεια; Έκανε και τὰ μάτια της άνοιξαν διάπλατα από τόν τρόμο.

Παραξευέντηκα. Τί είχε πάθει αυτή ή γυναίκα στο άκουσμα του δνόματος του Δράκουλα;

---"Ερχεστε από μακρυνά; με ρώτησε.

'Ερχόμουν από τὸ Λονδίνο. Με είχε στείλει στην Τρανσυλβανία ὁ προϊστάμενός μου Χώκινς, νά βρω τὸν κόμητα Δράκουλα καί νά διαπραγματευθῶ μαζί του τήν πώλησι, ενός σπιτιοῦ. Μᾶς είχε γράψει πρὸ καιροῦ ὁ κόμης καί μᾶς παρακαλοῦσε νά του δροῦμε ἕνα καλιὸ καί μεγάλο σπίτι. Αὐτός ὁ λόγος με είχε φέρει ὡς ἐδῶ. Τὸ σπίτι δρέθηκε καί θά συζητοῦσα με τὸν κόμη τίς λεπτομέρειες τῆς ἀγοράς.

---Τότε... δὲν ξέρετε, μοῦ ἡ γυναίκα ὅταν τῆς εἶπα πὼς ἐρχόμουν γιὰ πρώτη φορὰ στὰ Καρπάθια.

---Τί νά ξέρω; τῇ ρώτησα.

---"ὦ, κύριε... μὴν πηγαίνετε ἐκεῖ πάνω!" με παρεκάλεσε. Μὴν πηγαίνετε στὸν σατανά στην κόλασι! Λυπηθῆτε τῇ ζωῇ σας! Θά πέσετε στὸ στόμα τοῦ δρυκόλακα κι' εἰσαστε τόσο νέος!

Γέλασα. Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς αὐτῆς ἦταν τόσο δεισιδαίμονες. Δὲν ἐπρόκειτο νά με φοβίσουν τὰ λόγια της. Γιατί, ἕνας κάτοικος τοῦ Λονδίνου δὲν πιστεῖ ποτὲ σὲ τέτοια πράγματα.

"Ὅταν τῆς ζήτησα περισσότερες λεπτομέρειες, ἀπέφυγε νά μοῦ πῇ. "Έκανε μόνο τὸ σταυρὸ της καί ἔλεγε διάφορα ξόρκια.

Τὸ ἴδιο μοῦ συνέβη καί με τοὺς ἄλλους κατοίκους τῆς Βιστρίτσας, ὅταν ἔμαθαν πὼς θά ἐπισκεφθῶ τὸν πύργο τοῦ κόμητος Δράκουλα. Κουνούσαν λυπημένα τὰ κεφάλια τους, χωρὶς ὥστόσο νά μοῦ ἐξηγοῦν τί συνέβαινε ἐκεῖ πάνω. Γιὰ νά εἶμαι εἰλικρινῆς δὲν ἀνησύχησα καθόλου ἀπὸ τὴ συμπεριφορά τους αὐτή. 'Απέδωσα τοὺς φόβους των στὴ δει-

σιδαίμονια καί τὴν ἀμάθεια τους. Ποιὸς ξέρει τί νά εἶχε συμβῇ καμμιά φορὰ στὸν πύργο τοῦ κόμητος Δράκουλα καί φοβόνταν τόσο πολὺ ὅλοι τους.

5 Μ α ρ τ ι ο υ: 'Ὁ κόμης Δράκουλας μοῦ ἔστειλε ἕνα σημείωμα, στὸ ξενοδοχείο πού ἔμεινα καί με πληροφοροῦσε πὼς με περιμένει σήμερα με τὸ ἀμάξι πού θά κατευθυνόταν πρὸς τὴ Μπουκοβίνα. Σὲ ἕνα μέρος τοῦ δρόμου θά με περιμένε ἐκεῖνος με τὸ δικό του ἀμάξι γιὰ νά με παραλάβῃ καί νά με ὀδηγήσῃ στὸν πύργο.

Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε τὸ ἀπόγευμα. Οἱ ἐπιβάτες του, ὅταν τοὺς εἶπα πὼς θά ἐπισκεπτόμουν τὸν πύργο τοῦ Δράκουλα, με κύτταζαν με ἔκπληξι. "Τότερα σταυροκοπήθηκαν ὅλοι τους.

---Τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω, μοῦ εἶπε ἕνας γέρος, κατέβασε τίς βαλίτσες σου καί κάθησε ἐδῶ.

---Μά, γιατί; ρώτησα παραξευενμένος.

---"Εκεῖ πάνω βρίσκεται ἡ κόλασις. Βρίσκονται οἱ δρυκόλακες καί τὰ φαντάσματα. 'Ὁ Θεὸς νά σε φυλάῃ.

Δὲν μοῦ ἔδωσαν περισσότερες λεπτομέρειες. Μιλοῦσαν ἀόριστα καί ὅλοι τους ἔνοιωθαν ἕναν διαθὺ τρόμο ὅταν ἀνέφεραν τὸν πύργο καί τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Δράκουλα.

Τὰ ἄλογα ἔτρεχαν καλπάζοντας. Σὲ λίγο μᾶς πῆρε ἡ νύχτα. Τὸ κρύο εἶχε γίνει τσουχτερό. Εἶχαμε ἀνέβει ψηλὰ στὶς κορυφές τῶν Καρπαθίων. 'Ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμάτος με γκριζὰ σύννεφα πού κρέμονταν χαμηλὰ, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Θά χιόνιζε ὅπωςδήποτε.

Οἱ ἐπιβάτες ἔμειναν σιωπηλοί, χωρὶς νά σταματοῦν νά με καττάζουν οὔτε στιγμὴ ἐνῶ κάπου -- κάπου κουνούσαν με ὀκτο τὰ κεφάλια τους.

---"Αν δὲν σᾶς περιμένῃ ὁ κόμης, θά ἐρθετε μαζί μας, στὴ Μπουκοβίνα, μοῦ εἶπε ὁ ἀνιψιός.

Κοῦνησα καταφατικὰ τὸ κεφάλι. Γιατί, ὅμως, νά μὴ με περιμένε ὁ κόμης; Αὐτὸ δὲν μπορούσα νά τὸ καταλάβω.

Τὸ μαστίγιό του χτυποῦσε συνέχεια τὰ ἄλογα πού ἔτρεχαν σάν ἀφηνιασμένα. Θά ἔλεγε κανεὶς πὼς ἤθελε νά φθάσουμε μιά ὥρα ἀρχήτερα στὴ Μπουκοβίνα, γιὰ νά μὴ συναντήσουμε στὸ δρόμο μας τὸν κόμητα.

Σὲ μιά στιγμὴ, ἄκουσα μιά φωνὴ στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου νά μοῦ λέη:

«Πού πηγαίνεις; Γιατί δὲν ἀκούς ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πού σέ προειδοποίησαν;»

Ἔνωσα μιὰ παράξενη ἀνατριχίλα καθὼς τὸ βλέμμα μου πλανιόταν στὶς σκοτεινὲς καὶ μυστηριώδεις κορυφές τῶν βουνῶν. Ἡ σκέψι μου ἔτρεχε στὴν ἀγαπημένη μου ἀρραβωνιαστικιά Μίνα. Συλλογίζομουν πὼς ἂν ἦταν κι' αὐτὴ μαζί μου καὶ ἀκούγε τις προειδοποιήσεις τῶν χωρικῶν, δὲν θὰ μὲ ἄφινε νὰ ἐπισκεφθῶ μὲ κανέναν τρόπο τὸν πύργο τοῦ Δράκουλα.

Βιθισμένος καθὼς ἤμουν σ' αὐτὲς τις σκέψεις, δὲν κατάλαβα πὼς τὸ ἄμαξι μας σταμάτησε. Μὲ συνέφερε μιὰ ἀγνωστὴ ὥς τότε, γιὰ μένα, φωνή: ---Ἀμαξά, γιατί τρέχεις τόσο πολὺ; Νόμιζες πὼς θὰ μὲ ἀποφύγεις;

Κύτταξα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ εἶδα ἓνα ἄμαξι νὰ στέκεται μπροστά μας, στὴ μέση τοῦ δρόμου.

---Ὁ κύριος πού εἶναι γιὰ τὸ πύργο νὰ κατέβη, ἔφθασε ὥς τ' αὐτιά μου ἢ φωνὴ τοῦ ἄμαξά, τρεμουλιαστὴ καὶ παράξενη.

Πῆρα τὴ δαλίτσα μου καὶ κατέβηκα. Κατάλαβα πὼς τὸ ἄμαξι πού περίμενε ἀνῆκε στὸν κόμητα Δράκουλα.

Εἶδα ἓναν ἄνθρωπο - μ' ἄ σκιά, μᾶλλον, μέσα στὸ σκοτάδι - νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος μου.

---Καλῶς ὀρίσατε, κύριε Ἀρχερ; Εἶπε καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι. Εἶμαι ὁ κόμης Δράκουλας.

---Χαίρω πολὺ, τοῦ ἀπάντησα.

Μέσα στὸ σκοτάδι διέκρινα ἀδέβαιο τὸ πρόσωπό του. Ξεχώρισα, ὅμως, καθαρά, δυὸ μάτια πού ἔλαμπαν σάν σπιθες.

Μοῦ πῆρε τὴ δαλίτσα καὶ σὲ λίγο ἀνεβήκαμε στὸ ἄμαξι του. Ὁ κόμης ἔπιασε τὰ ἥνια, πλατάγισε τὸ μαστίγιό του καὶ τὰ ἄλογα ξεκίνησαν μὲ ὀρμὴ, ἀκολουθώντας, τώρα, ἓναν ἄλλο δρόμο.

Πίσω μου, ἀκουσα τὸ ἄμαξι πού πηγαινε γιὰ τὴ Μπουκοβίνα νὰ φεύγῃ μὲ καλπασμό.

Περίμενα νὰ μοῦ μιλήσῃ ὁ κόμης, νὰ μοῦ πῇ κάτι, μὰ ἐκεῖνος ἔστρεψε ἄφωνος δίπλα μου. Κάθε τόσο, μονάχα, ἔστρεφε τὸ πρόσωπό του καὶ μὲ κύτταζε. Δοκίμαζα τότε, ἓνα παράξενο συναίσθημα φόβου καὶ ἀπέχθειας. Ἡ λάμψις τῶν ματιῶν του μοῦ φαινόταν ὑπερφυσικὴ, ἀλλόκοτη...

Ξαφνικά, κάπου μακριὰ μας, ἀντήχησε ἓνα οὐρλιαχτό. Ὅποτε ἀκολούθησε δεύτερο καὶ τρίτο. Τὴν ἴδια στιγμὴ, πυκνὲς νιφάδες χιονιοῦ ξεκόλλησαν ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἀπαλά, ὀλόγυρά μας.

---Οἱ λύκοι!, μοῦ εἶπε ὁ κόμης κι' εἶχα τὴν ἐντύπωση πὼς χάριξε ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ τρομακτικὰ οὐρλιαχτὰ πού ὅσο πηγαιναν κι' ἀκούγονταν πὺ κοντὰ καὶ πλῆθαιναν, κόβοντάς μου τὸ αἷμα.

---Διψοῦν γιὰ αἷμα, συνέχισε ὁ κόμης.

---Εἶναι ἐπικίνδυνοι; τὸν ρώτησα.

---Καὶ δέβαια. Ὅσμιστηκαν αἷμα. Ὡ... τὸ αἷμα...

Πῆγα κάτι νὰ τοῦ πῶ ὅταν μιὰ συναυλία ἀπὸ οὐρλιαχτὰ ἀκούστηκε μπροστά μας. Τὰ ἄλογα σταμάτησαν καὶ σηκώθηκαν χλιμνιτρίζοντας στὰ πιανὰ τους ποδιάρια.

---Φοβοῦνται τοὺς λύκους, μοῦ εἶπε ὁ κόμης. Τοὺς βλέπετε, κύριε Ἀρχερ; Εἶναι ἐκεῖ, μπροστά μας, ἔτοιμοι νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν.

Ναί, τοὺς ἔβλεπα. Τὰ μάτια τους ἔλαμπαν σάν φωτιές, σάν τὰ μάτια τοῦ κόμητος...

---Τί θὰ κάνουμε, τώρα; τὸν ρώτησα ἐνῶ μὲ κυρίευσε ἓνας τρελλὸς φόβος.

Ποτέ μου, ὡς τώρα, δὲν εἶχα βρεθῇ ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἀγέλῃ πεινασμένων λύκων ὥστε νὰ ξέρω πὼς νὰ ἀντιδράσω.

Ξαφνικά, εἶδα τὸν κόμη Δράκουλα νὰ πηδάῃ ἀπὸ τὸ ἄμαξι καὶ νὰ προχωρεῖ πρὸς τὸ κοπάδι. Τὰ ἔχασα! Τί πηγαινε νὰ κάνῃ; Τὰ αἰμοδόρα αὐτὰ θηρία θὰ τὸν καταξέσκιζαν μέσα σὲ ἓνα λεπτό!

Παρακολουθοῦσα μὲ ἀγωνία... Τὸ ἔβλεπα νὰ προχωρῇ, νὰ προχωρῇ... Οἱ λύκοι σταμάτησαν νὰ οὐρλιάζουν... Ὁ κόμης ἔφθασε κοντὰ τους, ἔπλωσε τὰ χέρια μὲ μιὰ κίνησι, σάν νὰ ἤθελε νὰ τοὺς πῇ νὰ τὸν ἀκούσουν κι' ὕστερα τὸν ἀκουσα νὰ λέῃ:

---Φύγετε, ἀφήστε μας νὰ προχωρήσουμε... Δὲν κάνει ἀπόψε.

Καὶ τότε, εἶδα κατάπληκτος τοὺς ἄγριοι λύκους νὰ ἡμερεύουν, νὰ σκύβουν τὰ κεφάλια καὶ νὰ ἀπομακρύνονται...

Ἐμείνα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Δὲν ἤξερα τί νὰ ὑποθέσω. Ἦταν δυνατόν, αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος, νὰ εἶχε τόση ἐπιρροή ὥστε νὰ κατευάσῃ τὰ αἰμοδόρα ἔνστικτα μιᾶς ἀγέλης πεινασμένων λύκων;

Ὅταν ἀνέβηκε στὸ ἄμαξι καὶ τράβηξε τὰ ἥνια, τὸν ρώτησα μὲ θανμασμό:

---Πὼς τὰ καταφέρατε;

Δὲν μοῦ ἀπάντησε. Δὲν μοῦ εἶπε λέξι ὅσπου φθάσαμε στὸν πύργο...

Ἦταν ἓνας παλιὸς πύργος, μὲ περίβολο, χτισμένος σ' ἓνα ὄροπέδιο. Ἡ πύρτα τοῦ περιβόλου ἦταν ψηλὴ καὶ σιδερένια. Κατέβηκε, τὴν ἀνοίξε καὶ καθὼς περάσαμε μέσα τὴν ἔκλεισε.

Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ λίγο, βρεθίκαμε καθισμένοι στὸ σαλόνι τοῦ πύργου, στὸ ἀδύνατο φῶς τῆς λάμπας, κύτταξα μὲ περισσότερη ἀνεσι τὸ πρόσωπό του. Μ' ὅλο πού δὲν ἄπρεχε πολὺ ἀπὸ μένα ἐν τούτοις, τὰ χαρακτηριστικά του διαγράφονταν ὠχρά, φευγαλέα... Μόνο τὰ μάτια του ξεχώριζαν καθὼς μὲ κύτταζαν ἐπίμονα, δυὸ μάτια λαμπερά, μὲ ἄγρια ἔκφρασι.

Μοῦ ζήτησε λεπτομέρειες γιὰ τὸ σπίτι πού θὰ ἀγόραζε στὸ Λονδίνο. Τοῦ ἀνέφερα πὼς εἶχαμε βρῇ τὸ σπίτι καὶ τὸ εἶχαμε ἀγοράσει στὸ ὄνομα

του, άρχει νά υπέγραφε τό χαρτί τής συμφωνίας πού είχα φέρεи μαζί μου.

—Μου άρέσει τό σπίτι, μου είπε σέ μιá στιγμή. Είπες πώς είναι παλιό και δοίσεται έξω από τό Λονδίνο; Τόσο τό καλύτερο. Άνυπομονώ πότε νά φθάσω εκεί.

Μου ζήτησε τό χαρτί και τό υπέγραψε χωρίς δυσκολία. Τότερα μου έφερε ο ίδιος νά φάω. Φαίνεται πώς δέν υπήρχε ίπηρετικό προσωπικό στον πύργο.

—Μέ συγχωρήτε πού δέν θά σās κάνω παρέα στό τραπέζι, μου είπε. Ξέρετε, έφαγα πού πριν.

Έφαγα μέ όρεξη γιατί, στό μεταξύ, όλοι οί φόβοι πού μου είχαν έμπνεύσει οί χωρικοί, είχαν φύγει από τή σκέψη μου. Μιά και ό κόμης υπέγραψε τό χαρτί, θά μπορούσα νά φύγω αύριο κιόλας.

—Έχω σκοπό νά σās φιλοξενήσω μερικές ήμέρες μου είπε σέ μιá στιγμή ό κόμης, λές και διάβασε τίς σκέψεις μου. Θά χαρώ πάρα πολύ άν μου κάnete αυτή τήν τιμή.

Δέν βρήκα τό θάρρος νά του άρνηθώ. Φάνηκε πολύ εύχαριστημένος όταν του άπάντησα καταφατικά.

Καθήσαμε άρκετή ώρα, συζητώντας. Πλησίαζε νά ξεμερώσει όταν ό κόμης μέ ώδήγησε στό δωμάτιό μου.

—Μέ συγχωρήτε πού σās κράτησα τόσο άργά, μου είπε. Ή συντροφιά σας μέ έκανε νά ξεχάσω τήν ώρα.

Μου εύχήθηκε καλόν ύπνο, έκλεισε τήν πόρτα πίσω του κι' εγώ, κουρασμένος καθώς ήμουν έπеса άμέσως στό κρεβάτι.

7 Μ α ί ο υ: Ό κόμης, όλη τήν ήμέρα έχθές, είχε γίνει άφαντος. Μόνο όταν νύχτωσε ήρθε και μέ βρήκε.

—Μέ συγχωρήτε, κύριε Άλκερ, μου δικαιολογήθηκε. Είχα μιá δουλειά έξω από τόν πύργο.

Μου έφερε ό ίδιος τό φαγητό, χωρίς, έντούτεις νά καθήσει κι' αυτός νά φάη. Ή συμπεριφορά του άρχίζει νά μου φαίνεται παράξενη. Με κράτησε όλη τή νύχτα και συζητήσαμε ως τό πρωί. Και τότε, πριν όγη ό ήλιος, διάστηκε νά φύγει. Τί είδους φιλοξενία είναι αυτή, δέν μπορώ νά καταλάβω. Άρχίζω νά φοβούμαι... Μου φαίνονται όλα παράξενα, έδώ μέσα... Δοκίμασα νά όγώ από τό σαλόνι μά οί πόρτες ήταν κλειδωμένες... Λές και ήμουν φυλακισμένος...

Δέν ξέρω τι νά υποθέσω... Σάν έρχονται στό νού μου οί προειδοποιήσεις των χωρικών, μου έρχεται νά τρελλαθώ... Γιατί μένει μόνος του μέσα σ' αυτόν τόν πύργο, ό κόμης; Και πού πηγαίνει τήν ήμέρα;

10. Μ α ί ο υ: Θεέ μου, δώσε μου κουράγιο! Είμαι φυλακισμένος μέσα σαυτόν τόν καταραμένο πύργο.... Βρίσκω όλες τίς πόρτες κλεισμένες. Ό κόμης, μέ παρεκάλεσε νά μñ άπομακρυνώμαι άπό τό δωμάτιό μου. Και καθώς μου τό έλεγε αυτό, μέ κύτταζε μέ ένα άγριο βλέμμα πού δέν βρήκα τό θάρρος νά του ζητήσω εξήγήσεις...

Είμαι βέβαιος, τώρα, πώς κάτι συμβαίνει σ' αυτόν τόν πύργο, πώς ό κόμης Δράκουλας δέν είναι ένας λογικός και ίσορροπημένος άνθρωπος. Χθές τό βράδυ, καθώς συζητούσαμε, άκούστηκε έξω, τό φορκιαστικό ούλιαχτό των λύκων. Ό κόμης τέντωσε τ' αυτιά του και μου είπε χαμογελώντας:

—Τί θεία πλάσματα πού είναι αυτοί οί λύκοι... Ζητούν αίμα γιά νά χορτάσουν τήν πείνα τους... Αίμα ζεστό, άγιστό ανθρώπινο...

Ένοιωσα έναν κόμπο νά μου κλείνη τό λαιμό. Κι' έτσι όπως χαμογελούσε, είδα τά δόντια του νά φαντάζουν κοφτερά, σάν δόντια λύκων...

Σήμερα τό πρωί, καθώς ξυριζόμουν στό δωμάτιό μου, άκουσα τά δήματά του πίσω μου. Γύρισα και τόν κύτταξα. Με παρακολουθούσε πού ξυριζόμουν. Και τότε, διαπίστωσα μέ τρόμο πώς, ενώ βρισκόταν πίσω μου, τό πρόσωπό του δέν καθρεφτιζόταν στό κρύσταλλο, λές και ό κόμης ήταν άόρατος...

Ήταν τόση ή έκπληξίς μου πού σέ μιá στιγμή κόπηκα. Είδα, τότε, τόν κύμη νά αλλάξει έκφραση, νά άγριεύη, ν' απλώνη τά δυό χέρια του, πού είχαν τή δύναμη του άτσαλιού και νά μέ γραπώνη από τό λαιμό.

—Πρόσεξε!, μου είπε και τά μάτια του άστράψαν παράξενα. Δέν θέλω νά βλέπω αίμα! Είναι επικίνδυνο έδώ, τή αίμα!

Φοβήθηκα πώς θά χάσω τίς αισθήσεις μου, πώς θά μέ πνίξη. Τράβηξε, όμως, γρήγορα τά χέρια του από τό λαιμό μου, άρπαξε τόν καθρέφτη και τόν πέταξε έξω από τό παράθυρο.

—Έλάτε κοντά μου, μου είπε τότε. Θέλω νά σās μιλήσω.

Τόν άκολουθήσα μέ πόδια πού έτρεμαν: Περάσαμε στό σαλόνι.

—Θέλω νά μου γράψετε τρεις έπιστολές στόν κύριο Χώκινς, τόν προϊστάμενό σας μου είπε. Μία πού νά λήη πώς σās φιλοξενώ στόν πύργο και πώς περνάτε θανάσιμα. Μία πού νά του άναφέρετε πώς θά φύγετε στίς 20 Ίουνίου. Και μία ακόμα, μέ ήμερομηνία τής 20 Ίουνίου, πώς φύγατε από τόν πύργο μου. Γράψτε τή σύστασι του Χώκινς στους φακέλλους και αφήστε τους άνοιχτούς. Θά τούς ταχυδρομήσω εγώ.

Σήκωσα τά μάτια μου και τόν κύτταξα, ενώ ή ψυχή μου σπαρταρούσε από τόν τρόμο. Κατάλαβα πώς ό κόμης Δράκουλας ήθελε νά στείλη

αὐτὲς τὶς ἐπιστολὲς γιὰ νὰ πείσῃ τὸν κύριο Χώ-
κινς πὼς ἔφυγα ἀπὸ τὸν πύργο του. "Ὡ... Θεέ
μου... Τί σκόπευε νὰ μοῦ κάνῃ; Γιατί ἤθελε νὰ
μὲ κρατήσῃ;

Δὲν βρῆκα τὴ δύναμι νὰ ἀρνηθῶ. Θὰ ἦταν ἐν-
τελὼς ἀνώφελο. "Ἐγραψα τὰ τρία γράμματα ποὺ
μοῦ ζητοῦσε κι' εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔγραφα τὴν
τὴν καταδίχη μου... "Ὡ, Μίνα, ἀγαπημένη μου ποίος
ἔχει τί πρόκειται νὰ μοῦ συμβῇ... Ποιὸς ἔχει
ποιὸ μυστήριον κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ
παράξενου αὐτοῦ κόμης...

Πῆρε τὰ γράμμάτα μου, τὰ διάβασε μὲ φανερὴ
εὐχαρίστησι κι' ὕστερα μοῦ εἶπε:

---Μὴν τολμήσῃς καὶ μὴς σὲ κανένα ἄλλο δωμά-
τιο τοῦ πύργου γιατί ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος
γιὰ σένα. "Ακουσες;

---Κόμη Δράκουλα... δὲν καταλαβαίνω, ψέλλισα.
"Ἐφερε τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα.

---Σιωπή, μοῦ εἶπε. Μὴ ζητᾷς ἐξηγήσεις.
Περνᾷς θανάσιμα ἐδῶ, δὲν εἶν' ἐταί;

15. Μ α ῖ ο υ: Θὰ τρελλαθῶ ὅπωςδήποτε!
Χθές, πέρασα μιά φορικαστική, μιά μαρτυρική,
μιά ἀπίστευτη βραδυά... Ὁ κόμης μὲ ἄφησε νο-
οίς. Καθὼς μῆκα στὸ δωμάτιό μου καὶ ἀνοίξα
τὸ παράθυρο, εἶδα μιά μαύρη σιλουέττα νὰ κατε-
βαίνει στὸν τοίχο... "Ἐμοιαζε μὲ μιά πελώρια
σαύρα... Δὲν ἄρρησα νὰ καταλάβω πὼς ἦταν ὁ
κόμης καὶ πὼς γλυστοῦσε μὲ ἀπίστευτη εὐχο-
λία πάνω στὶς πέτρες, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κά-
τω, σὰν σαύρα...

"Ἦταν τόσο ἀπίστευτο τὸ θέαμα ποὺ ποίος ἔ-
χει πόση ὥρα ἔμεινα καρφωμένος στὸ παράθυρο.
Ὅταν συνῆλθα, ἀποφάσισα νὰ δοκιμάσω ν' ἀνοί-
ξω καμμιὰ πόρτα μήπως μπορέσω καὶ ἰδῶ, μή-
πως μπορέσω καὶ φύγω ἀπὸ αὐτὴ τὴν φυλακή...

"Ὅτε ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες ἀνοίξα μιά
πόρτα καὶ προχώρησα σὲ ἓνα διάδρομο. Μιά πόρ-
τα ποὺ ὑπῆρχε στὸ δάθος του, ἦταν κλειδωμένη.

Βρῆκα μιά καρτέλα κι' ἔπρεπε ἀποκατωμένος
πάνω της. "Ἦθελα νὰ κλάψω, νὰ ξεσπάσω ὅλη
αὐτὴ ἡ φοικὴ τοῦ μυστηρίου ποὺ μὲ βασάνισε.

Ξαφνικά, εἶδα τρεῖς γυναῖκες νὰ κάνουν τὴν ἐμ-
φανίσί τους καὶ νὰ προχωροῦν μὲ ἀργὰ βήματα
πρὸς τὸ μέρος μου. Κι' ὅταν ἔφθασαν κοντά μου,
πρόσεξα πὼς ἦταν τρεῖς πεντάμορφες κοπέλλες.
Οἱ δύο ἦταν μελαχρινὲς καὶ ἡ τρίτη Ξανθειά.
Μὲ κύτταξαν ἐπίμονα καὶ χαμογελοῦσαν.

"Ἐκλεισα τὰ μάτια μου γιὰ μιά στιγμή καὶ τὰ
ἀνοίξα ξανά. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ὄνειρευό-
μου, πὼς οἱ τρεῖς αὐτὲς κοπέλλες ἦταν πλάσμα-
τα ἐνὸς ἐφιάλτη. Κι' ὅμως, δὲν κοιμόμουν... "Ἦ-
μουν ξύπνιος, καθισμένος σὲ μιά πολυθρόνα...

---Εἶναι ὡραίος ἄντρας, ἀκουσα τὴ μιά κοπέλ-
λα νὰ λέη.

---Θὰ χαροῦμε καὶ οἱ τρεῖς, μίλησε καὶ ἡ δεύ-
τερη.

---"Ἄς κάνω ἐγὼ τὴν ἀρχή, εἶπε ἡ Ξανθειά.
Τὴν εἶδα νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος μου. Δὲν
εἶχα δὴ πιὸ ὡραία κοπέλλα στὴ ζωὴ μου. Τὰ μαλ-
λιά της ἦταν μεταξένια καὶ ἡ ἐπιδερμίδα της
διάφανη.

Ξαφνικά, τὰ χαρακτηριστικά της ἄλλαξαν ἀπό-
τομα. Τὸ βλέμμα της ἔγινε σκληρό, τὸ πρόσωπο
της ἀγριο καὶ καθὼς μόρφασε, προβάλλαν μέσα
ἀπὸ τὸ στόμα της δύο μυτερά δόντια...

Θέλησα νὰ ξεφωνίσω ἀπὸ τὸν τρόμο, νὰ πετα-
χθῶ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, νὰ φύγω, μὰ δὲν μπο-
ρεῖσα... Μὲ κατέλαβε κάτι σὰ νάρκη καὶ μισόκλει-
σα τὰ μῖτια μου, ἐνῶ ἐνοιῶσα τὰ μέλη μου νὰ
παράλυνον...

"Ἡ Ξανθειά μὲ ζύγωσε καὶ καθὼς ἔγειρα ἀνήμε-
πορος τὰ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω, ἔσκυψε καί... ἔ-
νοιῶσα τὰ δύο μυτερά της δόντια νὰ μῆγουν-
ται στὸ λαιμό μου...

Δὲν βρῆκα τὴ δύναμι νὰ ἀντιδράσω, νὰ ἀντι-
σταθῶ, λὲς καὶ ἦμουν ἓνα ἀβούλο πλάσμα...

"Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ἀκουσα τὸ ἀνοιγμα
μιάς πόρτας καὶ μιά βροντερὴ φωνή:

---Φύγετε! Ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ μοῦ τὸν πειράξε-
τε; Τὸν θέλω αὐτόν, κυρίες μου! "Ὅταν τελειώσω
θὰ σᾶς τὸν δώσω νὰ τὸν χαρῆτε!

"Ἦταν ὁ κόμης Δράκουλας. "Ἐφθασε μὲ ἓνα πή-
δημα κοντά στὴν Ξανθειά ποὺ εἶχε μῆξει τὰ δίν-
τια της στὸ λαιμό μου, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ τὴν τράβηξε μὲ δύναμι. "Ὅτε με σήκωσε
καὶ μὲ ὠδήγησε στὸ δωμάτιό μου.

"Ἐπρεσε ἐξουθενωμένος στὸ κρεβάτι καὶ ξύπνη-
σα ἀργά...

Θεέ μου, ποιὲς ἦταν αὐτὲς οἱ γυναῖκες; Καί
τί ζητοῦσαν ἀπὸ μένα; Καταλαβαίνω πὼς οἱ μέ-
ρες μου εἶναι μετροημένες. Πὼς θὰ ζήσω ὡς τὶς
20 Ἰουνίου, τὴν ἡμερομηνία αὐτὴ ποὺ ἔγραψα στὴ
τρίτῃ γράμμα γιὰ τὸν Χώκινς...

22 Μ α ῖ ο υ: "Ὅσο περνοῦν οἱ μέρες, τὸ μυ-
στήριον, γύρω μου, γίνεται ὅλο καὶ πιὸ πυκνό. Εἴ-
μαι φυλακισμένος ὅπως πάντα. Ὁ κόμης δὲν μοῦ
δίνει καμμιὰ ἐξήγησι ἀλλὰ οὔτε κι' ἐγὼ τολμῶ
νὰ τοῦ ζητήσω. Χθές, καθὼς ξύπνησα, εἶδα πὼς
ἔλειπε τὸ παλτό μου. Φαίνεται πὼς μοῦ τὸ πήρε
ὁ κόμης. Ποιὸς ἔχει γιὰτί. "Ἰσως νὰ τὸ φορέσῃ
καὶ νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του στὶς 20 Ἰουνίου,
γιὰ νὰ τὸν δοῦν οἱ χοιρικοὶ καὶ νὰ πιστέψουν πὼς
εἶμαι ἐγὼ ποὺ φεύγω ἀπὸ τὸν πύργο του. "Ἐτσι, δὲν
θὰ βρεθῇ κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ τὸν Δράκουλα
γιὰ ὅτι μοῦ συμβῇ. Καὶ κείνο ποὺ θὰ μοῦ συμβῇ
τὸ ξέρω ποῖο θὰ εἶναι: ὁ θάνατος...

Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ μέσα, νὰ δρατετεύ-
σω, πρὶν πεθάνω, πρὶν τρελλαθῶ... Μὰ πὼς; Μὲ

ποιόν τρόπο; Νά πηδήσω από τὸ παράθυρο; Θά πολτοποιηθοῦν οἱ σάρκες μου στὴν πέτρινη αὐλή...

Ἔχω γράψει μιὰ ἐπιστολὴ καὶ ἀναφέρω πὼς κινδυνεύω. Ἄν βρῶ καμμιά εὐκαιρία, θά τὴν πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο...

26 Μ α τ ί ο υ: Βρέηκα τὴν εὐκαιρία χθές. Δίπλα στὸν πύργο ἦρθαν καὶ κατασκήνωσαν μερικοὶ τσιγγάνοι. Πέταξα τὸ γράμμα, δένοντάς το σὲ ἓνα θαρρὺ ἀντικείμενο. Εἶδα ἓναν τσιγγάνο νὰ τὸ παίρνῃ... Ὅπως, τὸ βράδυ, οἱ ἐλπίδες μου ἔγιναν συντρίμμα...

Εἶδα τὸν Δράκουλα νὰ μπαίνει στὸ δωμάτιό μου, κρατώντας τὸ γράμμα μου... Τὰ μάτια του τὰ φλόγιζε ἓνα ἀπέραντο μίσος...

---Μοῦ τὸ ἔδωσε ἓνας τσιγγάνος, μοῦ εἶπε.

Ἐκπνεαὶ σὰν ἐνοχος τὸ κεφάλι. Ὄστε, οἱ τσιγγάνοι ἦταν συμμάχοί του;

---Μὴν τολμήσης νὰ ξανακάνης καμμιά τέτοια δλακεία, μοῦ εἶπε καὶ δῆλξε, ἀφίνοντας πίσω του τὴ σκιά μιᾶς θανάσιμης ἀπειλῆς...

Ὡ... Μίνα, ἀγαπημένη μου, πὼς θά μπορέσω νὰ ξεφύγω ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο;

2 Ἰ ο υ ν ί ο υ: Σήμερα τὸ πρωὶ εἶδα μιὰ γυναῖκα νὰ χτυπᾷ τὴ θαρειά, σιδερένια πόρτα τοῦ προαυλίου. Τὴ χτυποῦσε μὲ τίς ἀδύνατες γροθιές της, ἐνῶ φώναζε σπαρτακτικά:

---Δράκουλα! Τὸ παιδί μου! Ποῦ εἶναι τὸ μονάκριβο παιδί μου; Ἀυτήσουμε Δράκουλα καὶ δῶσε μοῦ τὸ πίσω τὸ παιδάκι μου!

Ὡς τὸ μεσημέρι ἔκλαιγε καὶ φώναζε ἡ γυναῖκα ὡσπὺν, μιὰ ἀγέλη λύκων πλησίασε...

Δὲν ἔχω δὴ πὺρ τρομερὸ θέαμα... Μέσα σὲ ἓνα λεπτό δὲν εἶχε ἀπομείνει τίποτε ἀπὸ τὴν γυναῖκα...

Ἐκλεισα τὸ παράθυρο καὶ ξέσπασα σὲ ἓνα ἀπαρηγόρητο κλάμα... Ποιὸς ξέρει, γιατί ὁ Δράκουλας ἄρπαξε τὸ παιδί αὐτῆς γυναίκας... Σίγουρα θά τρελλαθῶ, δὲν θά μπορέσω ν' ἀντέξω...

15 Ἰ ο υ ν ί ο υ: Ὡ, Μίνα, ἔκανα μιὰ ἀπίστευτη ἀνακάλυψη, σήμερα. Εἶχα προσέξει πὼς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου ὑπῆρχε ἓνα ἄλλο παράθυρο ἀνοιχτό. Ἀποφάσισα νὰ κατέβω ὡς ἐκεῖ, γατζωμένος στὶς προεξοχές τοῦ τοίχου. Ὁ κίνδυνος ἦταν τρομερὸς μήπως γλυστορήσω καὶ πέσω μὰ δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἐκλογὴ. Μπορεῖ, ὅταν ἐμπαινα μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, νὰ εὗρισκα τίς πόρτες ἀνοιχτές, νὰ ἐφθανα ὡς τὸ προαῖλιο καὶ νὰ ἐφευγα, σκαρφαλώνοντας τὴ μάντρα.

Τότερα ἀπὸ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες κατάρθωσα νὰ φθάσω ὡς τὸ παράθυρο καὶ νὰ πηδήσω μέσα. Βρέθηκα σ' ἓνα δωμάτιο γεμάτο

σκόνη. Ἡ πόρτα τοῦ ἦταν ἀνοιχτή. Μά, ἡ πόρτα αὐτὴ δὲν ὠδηγοῦσε σὲ κανένα διάδρομο ἀλλὰ σὲ μερικὰ σκαλοπάτια πού κατέβαιναν πρὸς τὴ γῆ... Τὰ κατέβηκα ἓνα - ἓνα καὶ ἀφοῦ προχώρησα σὲ ἓναν ὑπόγειο διάδρομο, βρέθηκα στὸ τέλος σὲ αἶθουσα πού μύριζε σαπῖλα. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά μου βρισκόνταν μερικὰ κιβώτια καὶ ὀλόγυρα, σκορπισμένα, ἀνθρωπίνα κόκκαλα πού μ' ἔκαναν ν' ἀνατριχιάσω...

Ἄνοιξα στὴν τύχη ἓνα κιβώτιο καὶ τότε...

Ὡ, Μίνα, ἂν μπορούσες νὰ φανταστῇς τί εἶδα μέσα σ' αὐτὸ τὸ κιβώτιο... Τὸν κόμη Δράκουλα! Ναι, τὸν κόμη Δράκουλα νεκρὸ, ἀνάμεσα στὸ χῶμα... Τὰ μάτια του ἦταν ὀρθάνοιχτα ἀλλὰ ἀκίνητα καὶ τὰ μάγουλά του παράξενα κόκκινα, σὰ νὰ ἦταν θαμμένα μὲ αἷμα...

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς ὁ κόμης ἦταν νεκρός. Τότε... πὼς ζωντάνευε τὴ νύχτα καὶ ἀνέβαινε στὸν πύργο.

Δὲν κᾶθησα νὰ σκεφθῶ. Δίπλα μου ἱπῆρχε ἓνα φτιάρι. Τὸ ἄρπαξα καὶ τὸ σήκωσα ψηλά, ἔτοιμος νὰ τὸ κατεβάσω πάνω του, νὰ τὸν χτυπήσω νὰ τὸν διαλύσω νὰ τὸν ἐξαφανίσω.

Τότε... εἶδα τὰ μάτια του νὰ στριφογυρίζουν ἀνάμεσα στὶς κόγχες τους καὶ νὰ μὲ κοιτάζουν ἄγρια... Μὲ κυριεύσε ἓνας ἀπέραντος τρόμος...

Πέταξα τὸ φτιάρι καὶ ἄρχισα νὰ τρέχω, στὸν ὑπόγειο διάδρομο. Σὲ λίγο μπῆκα στὸ δωμάτιο, ἔκλεισα τὴν πόρτα πίσω μου, δῆλξα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ σκαρφαλώνοντας στὸν τοῖχο, μπῆκα στὸ δωμάτιό μου...

18 Ἰ ο υ ν ί ο υ: Τὰ καταλαβαίνω ὅλα... Ὁ Δράκουλας, τὴν ἡμέρα κοιμάται μέσα στὸ χῶμα πού περιέχουν τὰ ξύλινα κιβώτια καὶ τὸ βράδυ ἀνεβαίνει στὸν πύργο. Κατάλαβα, ἀκόμα, πὼς σὲ δυὸ μέρες, ὁ κόμης, θά φύγῃ γιὰ τὴν Ἀγγλία, παίρνοντας κι' αὐτὰ τὰ κιβώτια, μαζί του. Εἶδα μερικοὺς τσιγγάνους νὰ τὰ κουβαλοῦν ἔξω στὸ προαῖλιο...

Σὲ δυὸ μέρες, ὁ Δράκουλας θά στείλῃ τὸ τρίτο γράμμα μου στὸν προϊστάμενό μου, γιὰ νὰ πιστέψῃ ἐκεῖνος πὼς ἐφυγα ἀπὸ τὸν πύργο, ἐνῶ ἐγὼ θά βρισκόμαι φυλακισμένος ἀκόμα σ' αὐτόν.

Καταλαβαίνω, ἀκόμα πὼς, μεθαύριο τὸ βράδυ, θά μὲ παραλάβουν οἱ τρεῖς ἐκείνες γυναῖκες... Τοὺς τὸ ὑποσχέθηκε ὁ Δράκουλας... Ἔτσι θά γίνῃ... Ὡς μὲ, παραλάβουν γιὰ νὰ μὲ πνίξουν, νὰ μοῦ πιούν τὸ αἷμα, νὰ μὲ σκοτώσουν... Ἰσως νὰ δοκιμάσω φρικτὰ βασανιστήρια...

Ποῦ εἶναι αὐτὲς οἱ γυναῖκες, Μίνα, πολυαγαπημένη μου; Γιατί δὲν ξαναπαρουσιάστηκαν ἀπὸ κείνο τὸ βράδυ; Ποιὸς εἶναι ὁ κόμης Δράκουλας, αὐτὸς ὁ παράξενος ἄνθρωπος πού ξέρει νὰ ἐξημερώνῃ τοὺς λύκους, πού κλέβει τὰ παιδιά, πού

τὴν ἡμέρα κοιμάται ἀνάμεσα στὸ χῶμα κι' ἔχει τὴν ὄψη τοῦ νεκροῦ; Εἶναι ἕνας σατανᾶς; Ἕνας δροκόλακας;

Πόσο ἄσχημα ἔκανα πού δὲν ἄκουσα τίς συμβουλές τῶν κατοίκων! Δὲν ἔπρεπε νὰ πατήσω τὸ πόδι μου σ' αὐτὸν τὸν καταραμένο πύργο... Τί θὰ κάνω, τώρα;

Σκέφτομαι νὰ φθάσω ὡς τὴν αὐλή, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸν ἑξωτερικὸ τοίχο, τὴν ἡμέρα πού θὰ φύγῃ ὁ Δράκουλας καὶ πρὶν νυχτώσῃ... Θὰ προσπαθῶ... Ἰσχύουν χίλιες πιθανότητες νὰ πέσω καὶ νὰ τσακιστῶ μὴ θὰ δοκιμάσω... Δὲν μοῦ μένει ἄλλη λύσις, ἀγαπημένη μου. Ξέρω πῶς ἀνμείνω κλεισμένος στὸ δωμάτιό μου, θὰ μὲ περιμένῃ ὁ βέβαιος θάνατος κι' ἴσως κάτι τὸ πιο χειρότερο ἀκόμα...

Μίνα... ἀν πάθω τίποτε καὶ βρεθοῦν αὐτὰ τὰ χειρόγραφα, θέλω νὰ ξέρῃς πῶς στὶς φρικτὲς αὐτὲς ὥρες τοῦ μαρτυρίου μου, δὲν σὲ ξέχασα οὔτε στιγμή... Θέλω νὰ ξέρῃς πῶς σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ πέρα ἀπὸ τὸ θάνατο ἀκόμη...

Ἀντίο ἀγαπημένη μου... Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῇ καὶ νὰ μὲ βοηθήσῃ... Εἶθε νὰ μπορέσω νὰ δω ἀπὸ τὴ φρικτὴ αὐτὴ κόλασι τῆς φυλακῆς μου...

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ

15 Ἰ ο υ λ ί ο υ: Ὁ κύριος Χώκινς, ὁ προϊστάμενος τοῦ Ἰωνάθαν, μὲ πληροφόρησε πῶς πήρε γράμμα του καὶ πῶς στὶς 20 Ἰουλίου ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ κόμητος Δράκουλα ὅπου ὁ τελευταῖος τὸν φιλοξένησε γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ.

Βρίσκομαι στὸ προάστιο τοῦ Χάρταμ, κοντὰ στὴ φίλη μου τὴ Λουκία καὶ περιμένω τὸν Ἰωνάθαν. Φαντάζομαι πῶς θὰ ἔχῃ τόσα καὶ τόσα πράγματα νὰ μοῦ διηγηθῇ ἀπὸ τὸ ταξίδι του αὐτὸ στὴν Τρανσυλβανία.

30 Ἰ ο υ λ ί ο υ: Εἰμαι πολὺ στενοχωρημένη. Ὁ Ἰωνάθαν δὲν ἦρθε ἀκόμη. Ἀρχίζω ν' ἀνησυχῶ. Γιατί ἄργησε τόσο πολὺ; Μήπως τοῦ συνέβη τίποτε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ του; Γιατί δὲν μοῦ ἔγραψε;

Ἀνησυχῶ, ἀκόμα, γιὰ τὴ φίλη μου τὴ Λουκία. Κάθε βράδυ, σχεδόν, ὑπνοβατεῖ. Σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς καὶ γυρίζει ὅλο τὸ σπῆτι. Τὸ πρωῒ, δὲν θυμᾶται τίποτε ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ αὐτὸ περιπάτο. Ὅπως μοῦ εἶπε καὶ ἡ ἴδια, ποτὲ τῆς δὲν τῆς εἶχε συμβῇ ἄλλοτε τίποτε τέτοιο.

Ἐγραψε στὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς τὸν Ἀρθούρο νὰ ἔρθῃ γιὰ νὰ τῆς κρατήσῃ συντροφιά. Μὰ ὁ Ἀρθούρος τῆς ἀπάντησε πῶς εἶναι ἀναγκασμένος νὰ μένῃ κοντὰ στὸν πατέρα του, πού εἶναι

δαρεῖα ἀρρωστος. Ἔτσι, ἀναγκάζομαι νὰ μένω ἐγὼ μαζί της.

3 Α ὕ γ ο ὕ σ τ ο υ: Θεέ μου, γιατί δὲν ἦρθε ὁ Ἰωνάθαν; Φοβοῦμαι... φοβοῦμαι τρομερά. Δὲν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Καὶ ὁ κύριος Χώκινς εἶναι τρομαγμένος. Δὲν πήρε καμμιά νεώτερη εἰδοποίησί του...

Ἡ κατάσταση τῆς Λουκίας χειροτερεύει. Σηκώνεται τὰ βράδια καὶ παραμιλεῖ. Μιλάει γιὰ κάποιον ἀφέντη πού ἔρχεται... Μήπως εἶναι τρελλή; Μά, ὅχι, τὴν ἡμέρα ἡ Λουκία αἰσθάνεται περιφρημα...

7 Α ὕ γ ο ὕ σ τ ο υ: Συνέβηκαν τρομερὰ πράγματα στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν λίγων ἡμερῶν. Ὁ Ἰωνάθαν δὲν ἦρθε. Ἐλαβα, ὅμως, ἕνα γράμμα ἀπὸ ἕνα μοναστήρι καλογραιῶν στὴν Οὐγγαρία ὅπου μὲ πληροφόρησαν ὅτι ὁ Ἰωνάθαν μου εἶναι ἀρρωστος καὶ μὲ ζητάει νύχτα καὶ μέρα. Θεέ καὶ Κύριε, πῶς βρέθηκε στὴν Οὐγγαρία; Θὰ φύγω ἀμέσως νὰ τὸν βρῶ.

Ἡ κατάσταση τῆς Λουκίας χειροτερεύει. Ἀναγκάστηκα νὰ καλέσω τὸν ψυχίατρο Σούαρδ, ἀπὸ τὸ πιο κοντινὸ φρενοκομεῖο. Τὴν ἔξετασε μὰ δὲν τῆς βρῆκε τίποτε. Μοῦ ὑποσχέθηκε πῶς ὅταν φύγω θὰ τὴν ἐπισκέπτεται συχνὰ καὶ θὰ τὴν προσέχῃ. Εἶναι καλὸς ἄνθρωπος ὁ κύριος Σούαρδ καὶ καλὸς ἐπ'στημονας. Τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη.

Στὸ ἡμερολόγιό μου θὰ γράφω καὶ κάτι πού συνέβη στὸ Χάρταμ καὶ πού φαίνεται τρομερὰ ἀπίστευτο. Προχθὲς τὸ βράδυ, εἶδα ἕνα καράβι νὰ παραδέρνῃ στὰ ἀνοιχτά. Τὰ κύματα τὸ ἀνεβοκατέβαιναν, τὸ ἔφερναν πότε ἐδῶ πότε ἐκεῖ. Τὸ εἶδαν καὶ οἱ ἄλλοι κάτοικοι τοῦ Χάρταμ αὐτὸ τὸ μυστηριώδες καράβι πού τὴ νύχτα μένει σκοτεινὸ. Φαίνεται πῶς δὲν ὑπάρχει κανεὶς πάνω του γιὰ νὰ τὸ κυβερνήσῃ καὶ νὰ τὸ ὀδηγήσῃ ὡς τὸ λιμάνι.

Χθὲς τὸ βράδυ, πού σηκώθηκε μιά τρομερὴ τρικυμία τὰ κύματα ἐσπρωξάν τὸ καράβι καὶ τὸ ἔρριξαν πάνω στὴν ἀκτὴ. Μερικοὶ ψαράδες πού βρέθηκαν τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἀκτῆς, εἶδαν, μὲ τὴ σύγκρουσι τοῦ καραβιοῦ, ἕναν λύκο νὰ βγαίνῃ ἀπὸ μέσα καὶ νὰ τρέχῃ οὐρλιάζοντας ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Εἶδαν ἀκόμα καὶ κάτι ἄλλο πού τοὺς ἔκανε νὰ μείνουν μὲ ἀνοιχτὰ στόμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξὴ καὶ τὸν τρόμο. Στὸ τιμὸν τοῦ καραβιοῦ ἦταν δεμένος σφιχτὰ ἕνας ἄνθρωπος. Ἦταν ὁ καπετάνιος τοῦ καραβιοῦ. Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ του οἱ ψαράδες, εἶδαν πῶς ὁ καπετάνιος ἦταν νεκρός. Ἦταν νεκρός ἀπὸ πολλὰς ἡμέρες. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠχρότατο, καὶ στὰ ἀνοιχτά μάτια του καθρεφτιζόταν ὁ πιο τρελλὸς τρόμος... Ποῖς ξέρει ποῖο συγκλονιστικὸ δρᾶμα νὰ ξέσπασε πάνω σ' αὐτὸ τὸ καράβι...

8 Αὐτοὺς τοὺς Φεύγω ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Πηγαίνω νὰ συναντήσω τὸν ἀγαπημένο μου Ἰωνάθαν, στὴν Οὐγγαρία. Στὶς ἐφημερίδες δημοσιεύθηκαν ἀπίθανα καὶ τρομερά πράγματα, σχετικά μὲ τὸ καράβι ποὺ τὰ κύματα τὸ ἐρρίζαν στὴν ἀκτὴ τοῦ Χάρταμ. Στὴν τσέπη τοῦ καπετάνιου δρεβήθηκε ἓνα ἡμερολόγιο.

Τὸ καράβι αὐτὸ ξεκίνησε πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ μέρες ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Βάρνας, ὅπου φόρτωσε μερικά κιβώτια. Τὰ κιβώτια αὐτὰ προορίζονταν γιὰ τὸ Λονδίνο καὶ περιείχαν χῶμα!

Ὅταν πέρασε τὰ Δαρδανέλλια καὶ βρῆκε στὸ Αἰγαίον, οἱ ναῦτες τοῦ καραβιοῦ ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν χωρὶς λόγο. Μίλησαν στὸν καπετάνιο γιὰ κάποια μυστηριώδη σκιά, ποὺ ἔμοιαζε μὲ λύκο, νὰ γυρίζει τὴ νύχτα στοὺς διαδρόμους καὶ στὸ κατάστρωμα τοῦ καραβιοῦ. Ὁ καπετάνιος τοὺς καθησύχασε, διαβεβαιώνοντάς τους πὼς τὴ σκιά αὐτὴ τὴν εἶχε δημιουργήσει ἡ φαντασία τους.

Ῥώτερα ἀπὸ δύο μέρες, χάθηκε ἓνας ἀπὸ τοὺς ναῦτες. Κανείς δὲν τὸν εἶδε τί ἔγινε. Μήπως εἶχε πέσει στὴ θάλασσα;

Τὸ ἐπόμενο βράδυ χάθηκε καὶ δεύτερος ναῦτης. Τὸ πλήρωμα τοῦ καραβιοῦ τρομοκρατήθηκε. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ καπετάνιος. Τί ἔγιναν οἱ δύο ναῦτες;

Τὸ κακό, ὥστόσο, συνεχίζονταν. Κάθε βράδυ χανόταν μυστηριωδῶς καὶ ἀπὸ ἓνας ναῦτης... Ἐγιναν λεπτομερεῖς ἐρευνες μέσα στὸ καράβι. Δὲν δρεβήθηκε τίποτε...

Ῥώτερα ἀπὸ μιά ἐβδομάδα δὲν ἔμειναν παρὰ ὀχτὼ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ πλήρωμα. Ὅχτὼ μισοτρελλοὶ ἄνθρωποι ποὺ περιμέναν κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους τὸ θάνατο.

Ὁ καπετάνιος δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ μιά λύσι στὸ μυστήριο αὐτὸ τῶν ἐξαφανίσεων. Καὶ τὸ καράβι συνέχισε τὸ ταξίδι του γιὰ τὴν Ἀγγλία...

Ἀπὸ τοὺς ὀχτὼ ἀνθρώπους τοῦ καραβιοῦ δὲν ἔμειναν παρὰ δύο, ὅταν πέρασαν τὸ στενὸ τοῦ Γιβραλτάρ. Ὁ καπετάνιος καὶ ὁ λοστρόμος.

Σὲ μιά στιγμή, καθὼς ὁ καπετάνιος βρισκόταν στὸ τιμόνι, ἔτρεξε ὁ λοστρόμος πανικόβλητος πρὸς τὸ μέρος του. Οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του εἶχαν σηκωθῇ ὀρθιες ἀπὸ τὴ φοίχη καὶ τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτῇ ἔξω ἀπὸ τὴ κόγχη του.

— Καπετάνιε, τὸν εἶδα!, εἶπε. Τὸν εἶδα πρὶν λίγο! Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος μὰ μοιάζει περισσότερο μὲ νεκρὸς. Ἦμουν ξαπλωμένος γιὰ μιά στιγμή, κρατώντας τὸ πιστόλι ἑτοιμὸ στὸ χέρι μου. Εἶχα κλείσει τὰ μάτια ὅταν, ἔνοιωσα ἓναν πόνο στὸ λαιμὸ μου. Καθὼς τὰ ἀνοίξα, εἶδα αὐτὸν τὸν σατανὰ νὰ ἔχη σκῆψη πάνω μου καὶ νὰ ρουφᾷ τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ λαιμὸ... Πάτησα τὴ σκανδάλη καὶ στὸν πυροβολισμό ποὺ ἀκολούθησε, τὸν εἶδα νὰ τινάζεται ἐπάνω... Τὰ μάτια του, κατακόκκινα σὰν φωτιές, μὲ κύτταξαν ἄγρια... Ἐμοιάζε

περισσότερο μὲ λύκος παρὰ μὲ ἄνθρωπος... Τὰ δόντια του ἦταν πεταχτά, σουδλερά... Βρῆκα τὸ θάρρος νὰ πυροβολήσω ξανά μὰ ἡ σφαῖρα δὲν τοῦ ἔκανε τίποτε... Εἰσήκα ἀπὸ τὴν καμπίνα μου γελώντας σαρκαστικά καὶ κατευθύνθηκα πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔχουμε τὰ κιβώτια... Ἐκεῖ μέσα προέπει ν' ἀκρῶνεται τὸ τέρας! Ὁ Σατανὰς! Θ' ἀνοίξω ἓνα - ἓνα τὰ κιβώτια νὰ τὸν βρῶ, νὰ τοῦ συντρίψω τὸ κρανίον...

Ὁ λοστρόμος κατέβηκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καραβιοῦ. Ὁ καπετάνιος, ποὺ δὲν ἄφησε οὔτε στιγμή τὸ τιμόνι, περιμένε μὲ ἀγωνία. Σὲ μιά στιγμή ἄκουσε ἓνα τρομερὸ οὐρλιαχτό... Ἦταν τὸ οὐρλιαχτό τοῦ λοστρόμου...

Παγωμένος ἰδρώτας πλημύρισε τὸ μέτωπό του... Κατέβηκε στὴν καμπίνα του καὶ ἔγραψε τὸ ἡμερολόγιό του. Ἀποφάσισε νὰ δεθῇ ὁ ἴδιος σφιχτά, στὸ τιμόνι, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη φόβος νὰ τὸν πάρη κανεὶς ἀπὸ ἐκεῖ...

14 Αὐτοὺς τοὺς ἔφθασα στὴν Οὐγγαρία, κοντὰ στὸν ἀγαπημένο μου Ἰωνάθαν... Ὡ... πῶς θὰ βρῶ λόγια νὰ περιγράψω τὴν κατάστασί του; Ὁ ἀγαπημένος μου εἶναι ἀγνώριστος! Τὸν καίει νύχτα καὶ μέρα ὁ πυρετὸς καὶ παραμιλάει συνέχεια... Ἀναφέρει πράγματα ἀπίθανα, μυστηριώδη... Φαίνεται πὼς στὸν πύργο τοῦ Δράκουλα ποὺ ἔμεινε, ὑπέφερε πολὺ... Μιλάει γιὰ τρεῖς κοπέλλες ποὺ θέλουν νὰ τοῦ πιουν τὸ αἷμα, γιὰ τὸν κόμη Δράκουλα ποὺ εἶναι νεκρὸς καὶ ζωντανὸς μαζί, γιὰ τοὺς πεινασμένους λύκους... Θεέ μου, μήπως εἶναι, τάχα, τρελλός; Γιατί, μόνο εἰς τρελλὸς θὰ μπορούσε νὰ πῇ τέτοια ἀλλόκοτα πράγματα...

Τὸν ἀγκάλιασα κλαίγοντας σπαρακτικά. Μόλις μὲ εἶδε, τὰ μάτια του γοῦρλωσαν παραξένα... Ῥώτερα μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, καὶ μοῦ ψιθύρισε:

— Μίνα, θέλω νὰ μὲ σώσης! Θὰ μοῦ πιουν τὸ αἷμα! Μὲ κυνηγοῦν, Μίνα...

Ὁ Θεὸς νὰ ληπθῇ τὸν ἀγαπημένο μου Ἰωνάθαν καὶ νὰ τὸν κἀνὴ καλά...

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΟΤΑΡΑ

17 Αὐτοὺς τοὺς ἦμουν στὸ ἱατρεῖο μου τὸ πρωὶ ὅταν ἀνοίξε τὴν πόρτα μιά ἐντρομη γυναίκα. Μοῦ εἶπε πὼς ἦταν ἰνιέρτρια τῆς Λουκίας.

— Γιατρέ, τρέξτε!, μὲ παρεκάλεσε. Ἡ Λουκία πεθαίνει!

Μπήκαστὸ ἀμάξι μου καὶ ξεκίνησε καλπάζοντας. Τί μπορούσε νὰ εἶχε πάθει, ἡ Λουκία; Μήπως στὴν ὑπνοβασία της, τὴ νύχτα, παραπάτησε καὶ πέφτοντας χτύπησε ἄσχημα;

Ὅταν ἐφθάσαμε στὸ σπίτι της καὶ μπήκα στὸ

δωμάτιό της, αντίκρισα μιὰ σκηνή που θά μου μείνη άξέχαστη. Ή Λουκία, κάτασπρη σαν τὸ πανί, λές καί δέν ύπήρχε αἷμα μέσα της, ανέπνεε μέ δυσκολία. Φαινόταν κυριολεκτικά άποκαμωμένη, λές καί ήταν άρρωστη μήνες όλόκληρους.

--Λουκία, τί έπαθες; τή ρώτησα. Τί σου συμβαίνει;

--Δέν ξέρω, μου άπάντησε...

Καθώς έσκυψα πάνω της, είδα πρὸς τὸ μέρος τοῦ άσπερου λαιμοῦ της δυὸ μικρὰ σημάδια, λές καί είχε μπήξει κανεὶς τὰ νύχια του μέσα σ' αὐτά.

--Πές μου, τί σου συνέβη; τὴν παρεκάλεσα.

--Χθές τὸ βράδυ, άρχισε νὰ μου δηγῆται μέ κουρασμένη φωνή, έκανε πολὺ ξέστη καί άνοιξα τὸ παράθυρο. Ένα παράξενο οὐρλιαχτὸ μ' έκανε ν' ανατριχιάσω. Σάπλωσα στὸ κρεβάτι καί τότε... είδα μιὰ πελώρια νυχτερίδα νὰ πετάη έξω ἀπὸ τὸ παράθυρο... Ήταν μιὰ ἀλλόκοτη νυχτερίδα... Τὰ μάτια της ήταν μεγάλα, σαν ἀνθρώπινα καί κόκκινα σαν αἷμα... Ένοιωσα μιὰ γλυκεῖά νάρκη κι' ύστερα ... ύστερα δέν θυμάμαι τίποτε... Όταν ξύπνησα είχε πάρει ἡμέρα. Δέν είχα τὴ δύναμι οὔτε τὸ χέρι μου νὰ κινηθῶ...

Πάει νὰ μου σαλέψῃ τὸ μυαλό μου. Τί έπαθε ἡ Λουκία; Καί τί σήμαιναν ὅλα αὐτά; Τὸ οὐρλιαχτὸ που άκουσε καί τὸ πέταγμα τῆς νυχτερίδος έξω ἀπὸ τὸ παράθυρό της;

Τῆς έκανα μιὰ δυναμωτική ένεσι καί τῆς ύποσχέθηκα πὼς θά ξαναπάω. Καθὼς γύρισα στὸ νοσοκομεῖο, μέ περιμένε μιὰ άκόμη έκπληξι. Ένας ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς μου, ὁ Ρήντιγκ, εξαγριώθηκε ξαφνικά, άρπαξε τὰ χάγχελα τοῦ παραθύρου καί τὰ τράνταξε μέ δύναμι, ἐνῶ άρχισε νὰ φωνάζει:

--Εἶναι ἐδῶ! Τὸ νοιώθω! Εἶναι ἐδῶ κοντά μου ὁ ἀφέντης μου! Αφῆστέ με νὰ τρέξω κοντά του! Θέλω νὰ πῶ, μαζί του! Νὰ πῶ αἷμα!... Νὰ μεθύσω ἀπὸ αἷμα!

Χρειάστηκε νὰ επέμβουν τέσσερις νοσοκόμοι γιὰ νὰ τοῦ φορέσουν τὸ ζουρλομανδύα.

Τί λόγια ήταν αὐτὰ που ξεστόμισε ὁ Ρήντιγκ; Εἶναι, τάχα, άσυνάρτητα λόγια τῆς τρέλλας του ἢ μήπως συμβαίνει τίποτε ἄλλο;

Νοιώθω μιὰ άόριστη άνησυχία νὰ μέ βασανίξῃ. Όχι τόσο γιὰ τὸν τρελλό, ὅσο γιὰ τὴ Λουκία. Δέν μπορῶ νὰ καταλάβω σὲ τί ὀφείλεται αὐτὴ ἡ τρομερὴ κατάντησί της. Καί αὐτὰ τὰ δυὸ σημάδια στὸ λαιμὸ της, τί σημαίνουν; Αὐριο τὸ πρωὶ θά τὴν επισκεφθῶ...

18 Α ὁ γ ο ὅ σ τ ο υ: Θεέ μου, συμβαίνει κάτι τὸ τρομερό, τὸ παράξενο... Βρῆκα τὴ Λουκία σχεδὸν έτοιμθανάτη... Δέν μπορούσε ν' άνοίξῃ τὰ μάτια της, δέν μπορούσε νὰ κινήσῃ τὰ χεῖλη της γιὰ νὰ μου μιλήσῃ. Τὰ σημάδια στὸ λαιμὸ της διακρίνονταν πῶς ζωερὰ σήμφορα...

Ρώτησα τίς ὑπηρετούές της. Δέν ἤξεραν τίποτε νὰ μου ποῦν. Τὸ ἀπόγευμα, ἡ κυρία τους, πήγαινε πολὺ καλά... Φαίνεται πὼς κάτι τῆς συνέβη τὴ νύχτα...

Ξαφνικά, είδα τὴ Λουκία νὰ τινάζεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Τὰ μάτια της πήραν μιὰ σκληρὴ έκφρασι, τὰ χεῖλη της μόρφασαν άγρια καί μέ κύτταξε μέ μίσος...

--Δέν θά μέ πάρете ἀπὸ κοντά του!, εἶπε ἀπειλητικά. Αὐτὸς εἶναι ὁ κύριός μου!

Όστερα έπεσε περισσότερο άποκαμωμένη στὸ κρεβάτι της...

Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια, που μοιάζουν μέ τὰ λόγια τοῦ τρελλοῦ, τοῦ Ρήντιγκ;

Όστερα ἀπὸ πολλές προσπάθειες τὴν έκανα νὰ μου μιλήσῃ. Μοῦ εἶπε ξανά γιὰ τὸ οὐρλιαχτὸ καί

γιὰ τὴ νυχτερίδα...

Εἶμαι ένας ἐπιστήμων καί ὅμως, νοιώθω κάτι τὸ ὑπερφυσικό, κάτι τὸ μυστηριώδες νὰ μέ τριγυρίζῃ... Φοβάμαι, χωρὶς νὰ ξέρω κι' ἐγὼ γιὰτί. Αναγκάστηκα νὰ τηλεγραφήσω στὸν Άρθούρο, τὸν άρραβωνιαστικό τῆς Λουκίας νὰ έρθῃ. Τηλεγράφησα, άκόμη καί στὸν καθηγητὴ Βάν Έλσιγκ. Εἶναι φίλος μου καί έχει διαβάσει πολλὰ γύρω ἀπὸ τίς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες.

Τὸ βράδυ θά μείνω κοντά στὴ Λουκία. Θά ξενοχήσω στὸ πλάι της γιὰ νὰ δῶ ἂν θά συμβῇ τίποτε...

19 Α ὁ γ ο ὅ σ τ ο υ: Γράφω τὸ ἡμερολόγιό μου καί τὰ χέρια μου τρέμουν. Τὸ βράδυ ἔμεινα στὸ πλάι τῆς Λουκίας. Εἶχε προχωρήσει ἡ νύχτα ὅταν, ξαφνικά, άκουσα ένα ανατριχιαστικό οὐρλιαχτὸ νὰ γεμίξῃ τὴ γαλήνη τῆς νύχτας... Τὸ οὐρλιαχτὸ αὐτὸ ἀντηχοῦσε κάπου γύρω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖσ...

--Φοβάμαι, γιαιρέ!, μοῦ εἶπε ἡ Λουκία καί τὰ μάτια της γέμισαν τρόμο.

Όστερα ἀπὸ λίγο, έωθασε ὡς τ' αὐτιά μου ὁ θόρυβος φτερῶν. Κύτταξα πρὸς τὸ τζάμι καί εἶ-

δα απ' έξω μιὰ πελώρια νυχτερίδα με κατακόκκινα σαν αίμα μάτια να μᾶς κυττάζει... Θεέ μου, δὲν πρόκειται να ξεχάσω ποτέ μου αὐτὸ τὸ βλέμμα, τὸ ἄγριο, τὸ ἀπειλητικὸ... Ἡ νυχτερίδα πετοῦσε κάπου δύο ὥρες γύρω ἀπὸ τὸ τζάμι. Ὑστερα ἐξαφανίστηκε...

Σέ μιὰ στιγμή, καθὼς εἶδα τὴ Λουκία νὰ κοιμάται ἤσυχη, βγήκα ἀπὸ τὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ πῶ λίγο κονιάκ νὰ ξενυστάξω. Δὲν ἄργησα πῶ πάνω ἀπὸ πέντε λεπτά. Ὅταν, ὅμως, γύρισα στὸ δωμάτιο, μὲ περίμενε μιὰ τρομακτικὴ, μιὰ ἀπίστευτὴ σκηνή... Εἶδα τὴ νυχτερίδα νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς Λουκίας καὶ νὰ πετᾷ πρὸς τὸ τζάμι... Μόνο τότε πρόσεξα πὼς τὸ τζάμι ἦταν σπασμένο...

Ἔσκυψα πάνω της καὶ εἶδα τὸ πρόσωπό τῆς Λουκίας κάτωσπρ... Στὸ λαιμὸ της, πάνω στὰ δύο σημάδια, βρισκόταν καὶ ἀπὸ μιὰ νοσὴ σταγόνα αἱματος... Ἔνοιωσα τὴ φοίχη νὰ γεμίζει τὸ μυαλό μου... Ἡ νυχτερίδα τῆς ρούφηξε τὸ αἷμα! Αὐτὸ γινόταν κάθε βράδυ! Γι' αὐτό, ἡ Λουκία, ἔχανε τὸ χρώμα της καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνη... Γιατὶ κάποιοις τῆς ρουφούσε τὸ αἷμα... Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν μιὰ νυχτερίδα...

Τὸ μεσημέρι ἦρθε ὁ Ἀρθούρος. Ἡ κατάσταση

τῆς Λουκίας ἦταν ἀπελπιστικὴ. Σκέφθηκα, τότε, πὼς ἔπρεπε νὰ γεμίσω με αἷμα τὶς στεγνὲς ἀρτηρίες της. Εἶπα στὸν ἀρραβωνιαστικό της πὼς ἡ Λουκία πάσχει ἀπὸ ἀναιμία καὶ δέχθηκε πρόθυμα νὰ τῆς προσφέρει λίγο ἀπὸ τὸ αἷμα του.

Μετὰ τὴν μετάγγισή ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα ἀνοῖξε τὰ μάτια της καὶ ἡ ἀναισθησία της ἔγινε κανονικὴ. Ἀγκάλιασε με κλάματα τὸν Ἀρθούρο. Μὰ δὲν τοῦ εἶπε τίποτε ἀπ' ὅ,τι συνέβη τὴ νύχτα. Φαίνεται πὼς δὲν θυμᾶται. Οὐτὲ ἐγὼ τοῦ εἶπα, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀνησυχῶ.

Περιμένω με ἀγωνία τὸν καθηγητὴ Ἑλσιγκ. Ἔχω τὴ γνώμη πὼς βρισκόμαί μπροστὰ σὲ κάτι τὸ τρομερὸ, τὸ ὑπερφυσικὸ καὶ αἰσθάνομαι πολὺ μικρὸς τὶς δυνάμεις μου νὰ παλαίψω μονάχος μου... Θέλω βοήθεια...

Ὁ τρελλὸς Ρήντιγκ ἔφαγε, σήμερα, ὦμο κρέας... Τὸ βύζαινε με ἡδονὴ καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν παράξενα... Μιλάει διαρκῶς γιὰ αἷμα καὶ γιὰ κάποιον ἀφέντη πὺ βρίσκεται πολὺ κοντὰ του...

20 Α Ὑ Ὁ Ὅ σ τ ο υ : Ἦρθε ὁ Ἑλσιγκ. Τοῦ διηγήθηκα με κάθε λεπτομέρεια τί ἀκριβῶς συνέβη στὴ Λουκία καὶ στὸν τρελλό. Μὲ ἄκουσε με προσοχή.

---Διάβασα καὶ στίς ἐφημερίδες κάτι γιὰ ἓνα πλοῖο φάντασμα, μοῦ εἶπε. Τὰ κήματα τὸ ἔρριξαν σὲ μιὰ ἀκτὴ τοῦ Χάρταμ, δὲν εἶν' ἔτσι;

---Ἀκριβῶς.

Ἔμεινε γιὰ ἀρκετὰ λεπτά σκεφτικός, με συνωφρυνμένο μέτωπο.

---Σούαρθ, μοῦ εἶπε, στὸ τέλος, ὅλα αὐτὰ πὺ μοῦ διηγήθηκες εἶναι παράξενα, τρομερὰ καὶ ἀπίστευτα. Ἀπίστευτα γιὰ ἓναν ὁποιοδήποτε ἄλλον, ἔκτος ἀπὸ ἐμένα. Ἐκανεσ πολὺ καλά πὺ με κάλεσε.

---Μπορεῖς νὰ βγάλῃς κανένα συμπέρασμα; τὸν ρώτησα.

---Ναί. Ἐβγάλα, ἤδη, ἓνα συμπέρασμα. Πὺς στὴν περιοχή αὐτὴ πλανιέται ὄχι μόνο ὁ θάνατος ἀλλὰ καὶ τὸ τρομερώτερο, τὸ πὺ ἐπικίνδυνο! Πάμε νὰ δοῦμε αὐτὴ τὴ Λουκία πὺ ἀνέφερες.

Ξεκινήσαμε ἀμέσως, με τὸ ἄμαξί μου. Ὁ καθηγητὴς, ὥσπον νὰ φθάσουμε, δὲν μοῦ εἶπε λέξι. Φαινόταν ἀνήσυχος, φοβισμένος.

Βοήκαμε τὴ Λουκία χειρότερα ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Στὸ πρόσωπό της δὲν εἶχε ἔχνος ζωῆς.

---Γρήγορα, αἷμα!, φώναξε ὁ Ἑλσιγκ, μόλις τὴν εἶδε. Χρειάζεται νὰ γίνῃ ἀμέσως μετάγγισι!

Αὐτὴ τὴ φορὰ δέχθηκα νὰ τῆς δώσω ἐγὼ αἷμα. Ὁ Ἀρθούρος εἶχε δώσει χθὲς καὶ ἦταν ἐξαντλημένος.

Μετὰ τὴν μετάγγισι συνῆλθε κάπως. Ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ μᾶς κύτταξε λυπημένα.

---Φοβάμαι! ψιθύρισε. Φοβάμαι πὺ θὰ πεθάνω...

Ὁ Ἑλσιγκ τὴ ρώτησε νὰ τοῦ πῇ τί συνέβη. Δὲν ἤξερε νὰ μᾶς πῇ τίποτε. Εἶχε κοιμηθῇ καλά τὸ βράδυ.

Εἶδα τὸν Ἑλσιγκ νὰ κυττάξῃ με προσοχὴ τὶς δύο ἀμυχὲς πὺ εἶχε στὸ λαιμὸ της. Ἐπειτα κούνησε τὸ κεφάλι του.

---Εἶναι τρομερὸ!, μοῦ εἶπε παίρνοντάς με παράμερα. Κάποιος τῆς πίνει τὸ αἷμα! Τὸ φαντάστηκα ἀπὸ τὴν ἀρχή...

---Ποιός; ἔκανα κατάπληκτος. Μήπως ἡ νυχτερίδα; Πρῶτῃ μου φορὰ ἀκούω πὺς ὑπάρχουν νυχτερίδες πὺ πίνουν τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων.

---Ρώτησα τὸν ἀρραβωνιαστικό της, μοῦ εἶπε ὁ Ἑλσιγκ, ἂν ἀνοῖξαν τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου της ἀπὸψε. Δὲν τὰ ἀνοῖξαν. Ἀρα, δὲν μῆθε ἡ νυχτερίδα.

---Τότε;

Έκανε μία άοριστη κίνησι ιε τὸ κεφάλι του.

---Πρέπει νὰ βρισκεται διαρκῶς κάποιος πλάι τις τις νύχτες. Νὰ μὴν ἀπομακρύνεται οὔτε μιὰ στιγμή! μὲ εἶπε. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα κινδυνεύει τρομέρα.

---Απὸ ποιόν; Ἀπὸ τί;

---Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε, Σούαρδ. Βρίσκομαι μπροστὰ στὸ μυστήριο, μπροστὰ στὸ σκοτάδι καὶ τὸ χάος... Θὰ μείνω μαζί της. Πήγαινε ἐσὺ στὸ νοσοκομεῖο σου καὶ παρακολούθησε τὴ συμπεριφορὰ τοῦ τρελλοῦ σου. Θὰ σὲ εἰδοποιήσω πότε θὰ ἐρθῃς νὰ μὲ ἀντικαταστήσης.

Ἐφυγα, γυρνώντας στὸ νοσοκομεῖο. Βρῆκα ὅλους τοὺς νοσοκόμους ἀνάστατους. Ὁ Ρήντιγκ οὐρλιαζε στὸ κελλί του, συνεχῶς. Ἐλεγε πὼς ἦρθε ὁ ἀφέντης του νὰ τὸν πάρῃ.

---Γιατρέ, μὲ εἶπε μιὰ νοσοκόμα, ἔχω νὰ σὰς πῶ κάτι ποὺ θὰ σὰς φανῇ ἀπίστευτο. Τὸ πρωῒ, πρὶν ξημερώσῃ, ἀνοῖξα τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοῦ Ρήντιγκ. Εἶχε σταματήσει τις φωνές. Καθὼς ἀνοῖξα τὴν πόρτα, τὸν εἶδα νὰ ἔχῃ πλησιάζει τὰ κάγκελα τοῦ παραθύρου του καὶ νὰ μιλάει μὲ κάποιον. Προσέξα καλύτερα καὶ εἶδα πὼς αὐτὸς μὲ τὸν ὁποῖον μιλοῦσε δὲν ἦταν παρὰ ἓνας λύκος! Ἐνας λύκος μὲ μεγάλα κατακόκκινα μάτια... Ναι, σὰς δοκίμομαι, ὁ τρελλὸς μιλοῦσε μὲ τὸ λύκο... Ἐκλείσα τὴν πόρτα τρομοκρατημένη... Δὲν εἶπα σὲ κανέναν τίποτε γιατί φοβήθηκα πὼς θὰ μὲ περάσουν γιὰ τρελλή... Ὁμως... τὸν εἶδα, γιατρέ, θέλω νὰ μὲ πιστέψετε...

Τί εἶναι, πάλι αὐτό; Σίγουρα θὰ τρελλαθῶ... Ἀρχίζω νὰ πιστεύω στὰ λόγια τοῦ Ἐλσιγκ πὼς κάτι τὸ τρομερῶτερο καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸν θάνατο ἀκόμα, τριγυρίζει σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ... Εἶθε ὁ Θεός, νὰ μὰς λυπηθῇ...

23 Α Ὑ Γ Ο Ὑ Σ Τ Ο Υ: Ἐκεῖνο ποὺ φοβόμουν ἔγινε... Μιὰ ὑπρέτρια τῆς Λουκίας ἦρθε νὰ μοῦ πῇ πὼς ὁ καθηγητὴς μὲ παρακαλεῖ νὰ πάω στὸ σπίτι της γιὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσω.

---Πότε σοῦ τὸ εἶπε αὐτό; τὴ ρώτησα.

---Χθὲς τὸ ἀπόγευμα. Μὰ ἐγὼ ξέχασα νὰ ἐρθω νὰ σὰς εἰδοποιήσω...

---Χθὲς τὸ ἀπόγευμα!, φώναξα. Εἶθε νὰ μὴν εἶναι ἀργά...

Μπήκα στὸ ἀμάξι μου καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἔφθασα στὸ σπίτι τῆς Λουκίας. Ἐκεῖ μὲ περίμενε μιὰ τραγικὴ σκηνή... Βρῆκα τὴ Λουκία ἐτοιμοθάνατη... Ὁ Ἀρθούρος, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της, ἔκανε σὰν τρελλός...

Εἰδοποίησα τὸν Ἐλσιγκ. Μόλις ἦρθε καὶ εἶδε τὴ Λουκία, τράβηξε τὰ μαλλιά του.

---Δὲν ἦρθες χθὲς; μὲ εἶπε.

---Ὁχι... Ξέχασε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ἡ ὑπρέτρια...

---Ὦ... εἶναι τόσο ἀργά νὰ τὴ σώσουμε τώρα, τὴ δυστυχισμένη...

Εἶχε δίκιο ὁ καθηγητὴς. Καθὼς πλησιάσαμε τὸ κρεβάτι της, ἀκούσαμε τὸν ἐπιθανάτιο ρόγχο της...

Ἐπὶ τὸν ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ξεψύχησε, στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της...

28 Α Ὑ Γ Ο Ὑ Σ Τ Ο Υ: Ναι, ὅλοι μας θὰ τρελλαθούμε... Συμβαίνουν πράγματα καταπληκτικὰ γύρω μας... Οἱ ἐφημερίδες γράφουν πὼς τις τελευταῖες μέρες, στὸ νεκροταφεῖο καὶ γύρω ἀπὸ αὐτό, βρίσκονται κάθε πρωῒ μικρὰ παιδιὰ, ἀνάσθητα, μὲ δυὸ ἀμυχές στὸ λαμπρό τους.

Ἐδειξα τις ἐφημερίδες στὸν Ἐλσιγκ. Ἐγινε κάτωχρος.

---Εἶναι ἐκεῖνη!, μὲ εἶπε. Τὸ φοβόμουν! Ὦ... ἡ δυστυχισμένη! Ἡ δυστυχισμένη! Δὲν δοῦκε ἀνάπασι μὲ τὸ θάνατό της...

---Ποιά; τὸν ρώτησα.

---Ἀπὸψε θὰ πάμε στὸ νεκροταφεῖο, μὲ εἶπε. Θὰ πάρουμε μαζί μας καὶ τὸν Ἀρθούρο, τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς Λουκίας. Πρέπει νὰ πάμε ὅπως δῆποτε! Πρέπει νὰ μάθουμε!

Ξεκινήσαμε μόλις νύχτωσε. Μπήκαμε κρυφὰ στὸ νεκροταφεῖο, πηδώντας τὴ μάντρα. Εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς ἀμίλητοι. Κρυφθήκαμε πίσω ἀπὸ ἓνα μαρμαρίνο μνημεῖο καὶ περιμέναμε.

Ξαφνικά, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, οὐρλιασμένα σκύλων ἀντήθησαν, ποὺ μὰς ἔκαναν ν' ἀνατριχιάσουμε σύγχρομοι. Ἐπὶ τὸν ἄνθρωπο, μιὰ νυχτερίδα μὲ κατακόκκινα μάτια ἄρχισε νὰ πετᾷ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας.

---Ἡ νυχτερίδα! εἶπα στὸν καθηγητή.

---Ναι μὲ εἶπε. Εἶναι ἐκεῖνος...

---Ποιός;

---Δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω τώρα... Ἀργότερα...

Καθὼς κύτταξα πῶς καλὰ πρὸς τὸ μέρος του, τὸν εἶδα νὰ κρατᾷ ἓνα σταυρό... Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἡ νυχτερίδα πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, ὁ Ἐλσιγκ σήκωσε ψηλὰ τὸ σταυρό.

Ξαφνικά, ἐνοιώσα τὸ χέρι τοῦ Ἀρθούρου νὰ σφίγγῃ νευρικά τὸ δικό μου.

---Ἐκεῖ!, μὲ εἶπε.

Γύρισα πρὸς τὸ μέρος ποὺ μοῦ ἔδειξε. Εἶδα μιὰ λευκὴ σιλουέττα νὰ προχωρῇ ἀργὰ ἀνάμεσα στοὺς σταυροὺς καὶ τὰ λουλούδια. Ἦταν ἡ σιλουέττα μιᾶς γυναίκας...

---Ἐλάτε!, μὰς ψθύρισε ὁ Ἐλσιγκ. Πρέπει νὰ φθάσουμε κοντὰ της...

Μὲ σκυμμένα κεφάλια πηδήσαμε μερικὰ μνῆματα καί, σὲ μιὰ στιγμή σηκωθήκαμε ὀρθοί. Δὲν ἀνέχαμε παρὰ λίγα βήματα ἀπὸ τὴ λευκὴ σιλουέττα. Καὶ τότε... ἓνα ἐπιφώνημα τρουερῆς ἐκπλήξεως ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου καὶ ἓνα ὄνομα ἀπὸ τὰ χεῖλιά τοῦ Ἀρθούρου.

---Λουκία!

Ναί, ή σιλουέττα αυτή δέν άνήκε παρά στη Λου-
αία, την άρραβωνιαστικά του! Στή νεκρή Λου-
αία! Κρατούσε στην άγκαλιά της ένα κοριτσάκι
ώς πέντε χρονών και μόλις μās είδε τó άφησε να
της πέση.

Τά μάτια της άστραψαν άγρια, γεμάτα κόκκι-
νες φλόγες. Τó πρόσωπό της κρατούσε μιά έκ-
φραση λύσσας και μίσους κι' ήταν φοικτά παρα-
μορφωμένο. Τά δόντια της, μυτερά δόντια λύκου,
έξεΐχαν από τά χείλη τους. Στήριξε τó βλέμμα
της πάνω στον 'Αρθούρο πού την κίτταζε με μάτια
πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους.

---'Αρθούρε!, μίλησε και ή φωνή της ήταν ά-
ποκρουστική. Έλα κοντά μου, άγαπημένε μου!
Τό φέρετρό μου έχει θέσι και για σένα...

"Απλώσε τά χέρια της να τόν άγκαλιάση.

---Έλα να γευθής τó φιλί μου!, τού είπε. "Ε-
λα 'Αρθούρε μη διστάξης!

Ο 'Αρθούρος, μαγνητισμένος λές από τó βλέμ-
μα της, έκανε ένα δήμα μπροστά, απλώνοντας
τά χέρια του, να την άγκαλιάσει κι' αυτός. Ξαφνι-
κά, ή φωνή τού "Ελσιγκ άντήχησε έπιτακτική:

---Μή!

Και πριν οι δύο άρραβωνιασμένοι προλάβουν να
άγκαλιστούν, μπήκε ανάμεσα τους και σήκωσε
ψηλά τó σταυρό, προς τó μέρος της γυναίκας.

Η Λουκία, άφησε μιά τρομαγμένη, μιά φοικια-
στική φωνή και έφυγε τρέχοντας. Σε λίγο εξαφα-
νίστηκε πίσω από τούς τάφους.

Ο "Ελσιγκ έπιασε τόν 'Αρθούρο πού ήταν έ-
τοιμος να λιποθυμήσει.

---Σούαρδ, μου είπε, πάρε τó παιδί και άφησέ
το στην πόρτα τού φύλακα. Εύτυχώς δέν πρόλαβε
να τού κάνη κακό.

Πήρα τó μικρό στην άγκαλιά μου και αφού τó
άφησα έξω από την πόρτα τού φύλακα, γύρισα
κοντά στον καθηγητή και τόν 'Αρθούρο. "Έτρεμα
σύγχρομος.

---Κύριε καθηγητά, άκουσα τόν 'Αρθούρο να
λέη στον "Ελσιγκ, πητε μου τί συμβαίνει γιατί
θά τρελαθώ...

---Ναί, θά σās εξηγήσω, άρχισε ό "Ελσιγκ. Τώ-
ρα πιά, είμαι απόλυτα βέβαιος. Ο έχθρός μας
είναι μεγάλος, είναι τρομερός! Έχουμε να πα-
λαίψουμε με ένα βρυκόλακα!

---Με βρυκόλακα!, έκανα κατάπληκτος. Τπά-
ρχουν βρυκόλακες;

---Ναί, Σούαρδ. Δυστυχώς υπάρχουν. Την ή-
μέρα κοιμούνται στα μνήματά τους και τó βράδυ
γυρνούν έδω κι' εκεί, παίρνοντας χίλιες δυό μορ-
φές, άναζητώντας θύματα για να πιούν τó αίμα
τους. Μεταβάλλονται σε ζώα, σε πουλιά, σε σκό-
νη, σε άέρα, σε ό,τι δήποτε μπορείτε να φαντα-
σθήτε...

---Ωστε... ή Λουκία έπese θυμα ένος ορυκολα-
κα;

---Ναί. Και έγινε κι' αυτή βρυκόλακα! "Ετσι
συμβαίνει πάντα. Τά θύματα των βρυκολάκων,
όταν πεθαίνουν, μεταβάλλονται κι' αυτά σε βρυ-
κόλακες όπου τά βράδυα δγαίνουν από τούς τά-
φους τους, άναζητώντας καινούργια θύματα για
να χορτάσουν την δίψα τους με αίμα. Γιατί οι
βρυκόλακες, μόνο με αίμα τρέφονται... Αυτό συνέ-
βη στη Λουκία. Έγινε βρυκόλακας. Αυτή ρουφάει
τό αίμα των παιδιών πού τά βρίσκουμε άνάσθητα
μέσα στο νεκροταφείο ή γύρω από αυτό...

---Ω, Θεέ μου, ή δυστυχισμένη!, έκανε με
συντριβή και με δάκρυα στα μάτια ό 'Αρθούρος.
Και τώρα... τί θά γίνη;

---Πρέπει να λυτρώσουμε τή Λουκία, είπε ό
"Ελσιγκ.

---Τπάρχει τρόπος; ρώτησα.

---Ναί, Άρχει να συμφωνήσει ό 'Αρθούρος. Την
ήμέρα οι βρυκόλακες είναι άκίνδunami, γιατί, απλού-
στατα, είναι νεκροί. Όταν, κανείς κόψη τó κε-
φάλι ένος βρυκόλακα και τρυπήση την καρδιά
του, τότε... δέν πρόκειται να σηκωθεί ποτέ πιά
από τόν τάφο του. Αυτό πρέπει να γίνη και με
τή Λουκία. 'Αρθούρε, τί λές; Θέλεις να μεινου-
με έδω ώσπου να ξεμερώση και να μπουμε στον
τάφο της; Θα βρής τó θάρρος να τρυπήσης την
καρδιά της;

Ο 'Αρθούρος άναστέναξε θαθεία.

---Ναί, είπε. Πρέπει να γίνη.

---Ωραία, έκανε ό καθηγητής. "Ομως... δέν τε-
λειώσαμε ως έδω. Πρέπει να βρούμε τόν μεγάλο
βρυκόλακα... Αυτén πού σκότωσε την Λουκία.
Αυτόν πού άναζητάει ό τρελλός μέσα στο κελλί
του. Αυτόν πρέπει να βρούμε και να τόν σκο-
τώσουμε. Κι' όταν αυτós σκοτωθή, όλα τά θύματά
του θά λυτρωθούν. Έχω μιά ύποψία. "Αν είναι
άληθινή, ίσως να τόν βρούμε. Δέν είναι εύκολο.
Όμως, να τόν χτυπήσουμε. Ο άντίπαλός μας είναι
τρομερά επικίνδυνος, σατανικός... Πρέπει να
βρούμε πού κρύβεται την ήμέρα. Μόνο τότε μπορού-
με να τόν χτυπήσουμε. Έκεινος θά προσπαθήση
να μās χτυπήση τή νύχτα...

Μείναμε άμίλητοι, με βαρεία καρδιά, ως τó
πρωί. Και όταν ξεμέρωσε έπισκεφθήκαμε τó κε-
νοτάφιο της Λουκίας, με προσοχή, χωρίς να μās
πάρη είδησι ό φύλακας...

Φθάσαμε δίπλα στο φέρετρό της... Είδα τόν
"Ελσιγκ να άρπάξη τó σκέπασμά του και να τó
τραβά. Και τότε, γίναμε μάρτυρες ένός συγκλο-
τιστικού θεάματος. Είδαμε τή Λουκία άνάγκυτη,
λές και μόλις είχε ξεπνήσει. Τό όμορφο πρόσωπό
της, όμως είχε μεταβληθή σε μιά μάσκα άπέραν-
της σκληρότητας. Τά δόντια της, μυτερά σαν τού
λύκου, έξεΐχαν από τά χείλη της και στα μισάνοι-

χτα, θολά και άκίνητα μάτια της καθρεφτιζόταν ή άπειλή.

—Θεέ μου!, δόγγησε ό 'Αρθούρος. Αυτή είναι ή αγαπημένη μου Λουκία;

—Αυτή, του είπε ό 'Ελσιγκ. Είναι καιρός νά την λυτρώσουμε, 'Αρθούρε και νά της χαρίσουμε τόν πραγματικό, τόν ήσυχο θάνατο πού θά αναπαύση τό βασανισμένο της κορμί και την τυρανισμένη της ψυχή. 'Αρθούρε, πάρε θάρρος και μη ξε αυτό τό ξύλο μέ δύναμι στην καρδιά της. Μη φοβάσαι.

Έδωσε στόν 'Αρθούρο ένα μυτερό ξύλο πού είχε φέρε έπίτηδες μαζί του. 'Ο 'Αρθούρος τό πήρε μέ χέρια πού έτρεμαν. Έφερε την αιχμή του πάνω στό στήθος της νεκρής αγαπημένης του, έκλεισε τά μάτια του και μέσα στη θαυμάσια σιωπή πού άκολούθησε, τό πίεσε μέ όλη του τή δύναμι.

Και τότε, άκολούθησε κάτι τό ανατριχιαστικό, τό συγκλονιστικό. 'Από τά χείλη της Λουκίας βγήκε ένα πνιγμένο ουρλιαχτό... Τά μάτια της στροφογύρισαν μέσα στις κόγχες της. 'Αμέσως, σχεδόν, τό ουρλιαχτό μεταβλήθηκε σέ ψίθυρο.

—Σούααρδ, μου είπε ό καθηγητής, κύτταξε!

Μου έδειχνε τό πρόσωπο της νεκρής. Είχε έξαφανισθή ή προηγούμενη σκληρότητά του. Τά μάτια έχασαν την άπειλητική τους έκφραση. Τά μυτερά δόντια χάθηκαν. Δεν βλέπαμε τώρα μπροστά μας παρά τό πρόσωπο μιάς νεκρής κοπέλλας.

'Ο 'Ελσιγκ άναστέναξε μέ άνακούφισι.

—'Αρθούρε, είπε στόν φίλο μας, αγάλιασε και φίλησε τη νεκρή σου αγαπημένη. Γιατί, στην πραγματικότητα, αυτή τη στιγμή πέθανε.

Ήταν, πράγματι, πολύ συγκινητική, πολύ παρκατική ή σκηνή πού άκολούθησε. 'Ο 'Αρθούρος αγάλιασε μέ κλάματα τη Λουκία. Χρειάστηκε νά τόν τραβήξει ό 'Ελσιγκ γιά νά συνέλθη. Είδα, τότε, τόν καθηγητή, μέ ένα μαχαίρι νά κάνει κάτι τό μακάβριο: νά κόβη τό λαιμό της νεκρής.

Όταν τελείωσε, σκόρπισε πάνω της μερικά ψυχουλα από 'Αγιο 'Αρτο πού είχε πάρει μαζί του και ύστερα έκλεισε τό φέρετρό.

—Πάμε τώρα, μάς είπε. Αυτή ή δυστυχισμένη βοήχει πιά την ήσυχία της. Δεν πρόκειται νά μάς ξαναενοχλήση ούτε νά την πειράξει ό άπαίσιος άφέντης της, ό βρυκόλακας. Δεν θά ήσυχάσουμε, όμως, άν δεν βρούμε κι' αυτόν...

15 Σ ε π τ ε μ β ρ ί ο ν: "Οχι, έχει δικίο ό 'Ελσιγκ. Δεν ήσυχάσαμε. 'Η σκιά του βρυκόλακα συνεχώς όλόγυρα μας, μάς μάς άπειλεί. Συνεχώς ή περιοχή άναστατώνεται από τά ουρλιαχτά των σκύλων, από την εμφάνισι ενός λύκου από τό ανατριχιαστικό πέταγμα μιάς πελώριας νυχτερίδας μέ κόκκινα μάτια. Και οι έφημερίδες άναρωσιώνται τί νά συμβαίνει τάχα και βρίσκονται

σχεδόν κάθε πρωί, άναίσθητα παιδιά, χλωμά και σκελετωμένα, μέ δύο άμυχές κάτω από τό λαιμό τους;

Οί έφημερίδες δεν ξέρουν πώς είναι θύματα του βρυκόλακα, πού βγαίνει τις νύχτες από τόν τάφο του και τούς βυζαίνει τό αίμα...

'Ο καθηγητής 'Ελσιγκ ήταν πολύ στενοχωρημένος αυτές τις ήμέρες. Κάτι έψαχνε νά βοη... Τόν έβλεπα πάντα σκεπτικό. Παρακολουθούσε ώρες όλόκληρες τόν τρελλό του νοσοκομείου μου πού ώρες - ώρες καταλαμβάνεται από κρίσεις και ζητάει νά πιη αίμα.

—Πρέπει νά μάθω ποιός είναι αυτός ό βρυκόλακας!, μου είπε μιά μέρα, χτυπώντας μέ πείσμα τη γροθιά του στό τραπέζι.

Η τύχη τό έφερε νά τό μάθη. Και νά πώς έγινε...

Πρίν μιά έβδομάδα, ένα ζευγάρι επισκέφθηκε τό σπίτι της Λουκίας. Είναι ένα νιόπαντρο ζευγάρι. Έκείνον τόν λένε 'Ιωνάθαν 'Αρκερ και τη γυναίκα του Μίνα.

Η Λουκία, όπως έμάθαμε, ήταν φίλη της Μίνας.

'Ο 'Αρθούρος άναγκάστηκε νά της πη όλη την αλήθεια γύρω από τό θάνατο της Λουκίας. Της είπε, ακόμα, πώς βρυκολάκασε και πώς χρειάστηκε νά της τρυπήσουμε την καρδιά γιά νά την λυτρώσουμε από τό μαρτύριο αυτό.

Την άλλη μέρα, ήρθε νά μέ βοη στο νοσοκομείο ό άνδρας της Μίνας, ό 'Ιωνάθαν 'Αρκερ. Κατά τύχη ήταν μαζί μου και ό 'Ελσιγκ.

—Κύριοι μάς είπε, έμαθα πώς ζητάτε νά βοητε τό όνομα του βρυκόλακα πού άναστατώνει αυτή την περιοχή. Θά σας δώσω νά διαβάσετε μερικές σελίδες από τό ήμερολόγιό μου και τότε θά καταλάβετε πολλά.

Διαβάσαμε μέ κομμένη άναπνοή τό ήμερολόγιό του, πού είχε γράψει στόν πύργο του Δράκουλα, στά Καρπάθια.

—Όστε... κατάφερες νά δρατετεύσης; τόν ρώτησε μέ θαυμασμό ό 'Ελσιγκ.

—Ναι, μάς άπάντησε εκείνος. Δράτέτευσα την ήμέρα πού έφυγε ό Δράκουλας. Με κίνδυνο της ζωής μου βγήκα από τό παρθένο μου και σκαρφαλώνοντας στις πέτρες του έξωτερικού τοίχου κατέβηκα στο προαύλιο. 'Από κει πήδησα τη μάντρα και άρχισα νά τρέχω, νά τρέχω... Περιπλανήθηκα πολλά νυχτόμερα στα δάση...

Ήταν τόσος ό φόβος μου πού μου σάλεψε τό μυαλό. Στο τέλος άρρώστησα. Εύτυχώς, μέ βοη μερικές καλόγριες, μέ πήραν μαζί τους σ' ένα μοναστήρι και έγραψαν στη Μίνα νά έρθη... Εύτυχώς συνήλθα γρήγορα και γνωμώντας στην 'Αγγλία, παντρεύτηκα τη Μίνα. Είχα ξεχάσει τό Δράκουλα μιά τώρα... τώρα καταλαβαίνω πώς είναι

αὐτός! Αὐτός πού ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ γιὰ νὰ ἔρθῃ στὸ Λονδίνο! Αὐτὸς σκότωσε τὴ Λουκία!

---Ναί, αὐτὸς εἶναι!, ἐπιβεβαίωσε τὰ λόγια του ὁ Ἑλσιγκ. Αὐτὸς ἔξαφάνισε ὅλους τοὺς ναύτες στὸ καράβι πού τὸν ἔφερενε στὴν Ἀγγλία καὶ στὸ τέλος πήδησε στὴν ἀκτὴ, παίρνοντας τὴ μορφή ἐνὸς λύκου. Θέλω νὰ μάθω πού κρύβεται, ὅμως, ὁ σατανᾶς! Σὲ πούν τάφο κοιμάται τὴν ἡμέρα; Ξαφνικά, τὰ μάτια του φωτίστηκαν.

---Τὸ βρήκα!, ἔκανε. Ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ ἔφερε μερικὰ κιβώτια μὲ χῶμα. Σ' αὐτὰ τὰ κιβώτια πρέπει νὰ κοιμᾶται! Περιέχουν χῶμα ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο τοῦ πύργου του! Ἄν βροῦμε τὰ κιβώτια θὰ βροῦμε καὶ τὸν Δράκουλα! Αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ πρώτη μας δουλειά...

Καθήσαμε πολλὴ ὥρα, συζητώντας. Ξαφνικά, ἔπιασα τὸν Ἑλσιγκ ἀπὸ τὸ χέρι.

---Ἑλσιγκ, τοῦ ψιθύρισα. Κύτταξε, στὸ παράθυρο.

Ὁ Ἑλσιγκ καὶ ὁ Ἰωνάθαν ἔσκυψαν ἀργὰ τὰ κεφάλια τους πρὸς τὸ παράθυρο. Πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι ἔλαμπαν δυὸ σατανικά, δυὸ κόκκινα μάτια. Τὰ μάτια μιᾶς νυχτερίδας...

---Εἶναι ἐκεῖνος!, ἔκανε ὁ Ἑλσιγκ. Ὁ καταραμένος! Φοβοῦμαι πὼς ἄκουσε ὅτι εἶπαμε!

Ἡ νυχτερίδα τίναξε τὰ φτερά της, διέγραψε μερικὸν κύκλον πάνω ἀπὸ τὴν κλινικὴ κι' ὕστερα ἔξαφανίστηκε...

18 Σ ε π τ ε μ β ρ ί ο υ: Συνέβη κάτι τρομερό, χθὲς τὸ βράδυ. Χάσαμε τὴ Μίνα, τὴ γυναικα τοῦ Ἰωνάθαν. Γιὰ περισσότερὴ ἀσφάλεια, ἀποφασίσαμε νὰ μείνουν σὲ ἓνα δωμάτιο τῆς κλινικῆς, μαζὶ μὲ τὸν Ἀρθούρο καὶ μὲ ἓναν φίλο του, τὸν Μόρρις, πού δέχθηκε πρόθυμα νὰ μᾶς βοηθήσῃ στὴν πάλῃ μας ἐναντίον τοῦ βρυνκόλακα.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅλοι οἱ ἄνδρες βρεθήκαμε συγκεντρωμένοι στὸ γραφεῖο μου. Ὁ Μόρρις μᾶς ἐξηγοῦσε, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἀναζητήσεις πού ἔκανε, πὼς τὰ κιβώτια ἀπὸ τὸ πλοῖο, τὰ ἔχε παραλάβει κάποιος κίτριος μὲ ἄγνωστο ὄνομα. Γιὰ νὰ τὰ μεταφέρει, ὅμως, χρησιμοποίησε ἡμαξάδες ἀπὸ τὸ Χάρταμ. Ρώτησε, λοιπόν, μὲ τρόπο τοὺς ἡμαξάδες, ὥστε νὰ μὴν καταλάβουν τίποτε καὶ τοῦ εἶπαν πού μετέφεραν τὰ κιβώτια, τριανταπέντε ὅλα - ὅλα.

---Εἴμαστε τυχεροί!, ἔκανε εὐχαριστημένος ὁ Ἑλσιγκ. Αὐριο τὸ βράδυ θὰ μποῦμε στὰ τρία αὐτὰ σπιτία πού δρῖσκονται τὰ κιβώτια καὶ θὰ τὰ ἀχρηστεύσουμε! Θὰ σκορπίσουμε μέσα σ' αὐτὰ, ψιχουλά ἀπὸ Ἅγιον Ἄρτο, ὥστε νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ τὰ ἀνοίξῃ αὐτὸς ὁ σατανᾶς. Ἔτσι, τὴν ἡμέρα, ὅταν δὲν βρῇ τάφο νὰ κρυφθῇ, θὰ πάρῃ τὴ μορφή τοῦ Δράκουλα καὶ θὰ τὸν βροῦμε εὐκολά.

Ξαφνικά, μὲ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἔφθασε ὡς τ' αὐτιά μας. Ἡ φωνὴ τῆς Μίνας! Τρεξάμε στο δωμάτιο τῆς καὶ τὸ βρήκαμε κενό. Τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοιχτό...

Ὁ Ἰωνάθαν ἔκανε σὺν τρελλός.

---Τὴν πῆρε ἐκεῖνος! φώναξε σπαρακτικά, τραβώντας τὰ μαλλιά του.

Ὁ Ἑλσιγκ βρῆκε πρῶτος τὸ θάρος του.

---Στὸ νεκροταφεῖο!, φώναξε. Ἰσπυτεύομαι πὼς θὰ τὴν μετέφερε ἐκεῖ!

Μπήκαμε ὅλοι σὲ ἓνα ἡμάξι καὶ φθάσαμε στὸ νεκροταφεῖο. Εἴμαστε τυχεροί. Καθὼς πληδύσαμε τὸ μαντρότοιχο, ἔφθασε στ' αὐτιά μας ἓνα πνιγμένο βογγητὸ πίσω ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιο.

Τρεξάμε μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα. Καί, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὸν εἶδαμε! Ἐχε πάρει, τὸ τέρας, ἀνθρώπινη μορφή... Κρατοῦσε στὰ γόνατά του τὴ Μίνα καὶ βύζαινε τὸ λαιμὸ της...

Ὁ Ἰωνάθαν ἔβγαλε τὸ πιστόλι καὶ ὤρμησε μπροστά. Τὸ τέρας, πού τὸν εἶδε, κάγχασε ἄγρια καὶ ἀπλώνοντας τὰ χέρια του, ἐτοιμάστηκε νὰ πνίξῃ τὴ Μίνα.

Ὁ Ἑλσιγκ πετάχτηκε τότε σὺν οἴφονας μπροστά, κρατώντας ἓνα στανό. Τὸ τέρας, μόλις τὸν εἶδε, ἄφησε ἓνα οὐρλιαχτὸ τρομὸν ἀλλὰ καὶ ἀπειλῆς, πέταξε καταγῆς τὸ ἀναισθητο κορμὶ τῆς Μίνας καὶ μὲ ἓνα καταπληκτικὸ πῆδημα, βρέθηκε κάπου δέκα μέτρα μπροστὰ μας.

---Ἀνθρώποι!, ἀκούσαμε τότε τὴν παγερὴ φωνὴν του νὰ φθάνῃ ὡς τ' αὐτιά μας καὶ νὰ μᾶς κἀνῃ ν' ἀνατριχιάσουμε σύγχωροι. Εἰσάστε πολὺ μικροί, νὰ τὰ βάλετε μὲ μένα, τὸν Δράκουλα... Ἐγώ, ἔχω δὴ τὸ φῶς τῆς ζωῆς πρὶν πεντακόσια χρόνια... Θὰ σᾶς συντρίψω ὅλους σας, τυποτένιοι!

Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ἔξαφανίστηκε ἀπὸ μπροστὰ μας.

Ὁ Ἰωνάθαν ἔτρεξε καὶ πῆρε στὴν ἀγκυλιά του τὴν ἀναισθητὴ Μίνα. Ὁ Δράκουλας ἔχε προλάβει κι' ἔχε ρουφήξει ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ αἷμα της. Ἦταν κι' αὐτὴ, τώρα, μὲ μολυσμένη... Ἄν πέθαινε, θὰ βρυνκόλακιζε, ὅπως ἡ φίλη της ἡ Λουκία. Μόνο μιὰ λύσις ὑπάρχει. Νὰ πεθάνῃ πρῶτος ὁ Δράκουλας...

Γυρίσαμε στὴν κλινικὴ μὲ βαρεῖα καρδιά... Ὁ Ἰωνάθαν ἦταν ἀπαρηγόρητος...

20 Σ ε π τ ε μ β ρ ί ο υ: Σταθήκαμε τυχεροί ἀλλὰ καὶ ἄτυχοι μαζὶ. Ἀνακαλύψαμε τριαντατέσσερα κιβώτια τοῦ Δράκουλα καὶ σκορπίσαμε μέσα σ' αὐτὰ. Ἅγιον Ἄρτο. Τὸ τριακοστὸ πέμπτο, ὅμως, δὲν τὸ βρήκαμε... Ποιὸς ξέρει πού νὰ τὸ ἔχῃ κρύψει ὁ σατανᾶς...

Ἡ Μίνα δὲν εἶναι καθόλου καλὰ. Τὰ βράδια παραμιλεῖ στὸν ὕπνο της καὶ ζητάει τὸν ἀσέντη της... Ὁ Ἰωνάθαν φοβᾶται ὅτι θὰ πεθάνῃ. Δὲν

φεύγουμε ούτε στιγμή από κοντά της μήπω την επισκεφθῇ ὁ βρυκόλακας καὶ τῆς ρουφήξῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπο αἷμα...

22 Σεπτέμβριον: Ὁ Ἑλισγκ εἶναι καταπληκτικός. Ὅταν κατάλαβε πὺς δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ βροῦμε τὸ κιβώτιο πὺς χρησιμοποιεῖ γιὰ τάφο ὁ Δράκουλας, ἀποφάσισε νὰ ὑπνωτήσῃ τὴ Μίνα καὶ νὰ τὴν ρωτήσῃ... Ἡ ἐπιτυχία ἦταν, πράγματι, καταπληκτική. Ἡ Μίνα, πὺς τὸ αἷμα τῆς ἔχει μολυνθῇ, καθὼς καὶ τὸ πνεῦμα τῆς... ἡς ἀπάντησε, μέσα στὸν ἵπνο τῆς, πὺς τὸ κιβώτιο μὲ τὸ Δράκουλα μεταφέρθηκε μέσα σ' ἓνα πῶ με-γάλο κιβώτιο πὺς πλέει στὸ νερό...

---Μεταφέρθηκε σὲ πλοῖο!, ἔβγαλε τὸ συμπέ-ρασμα ὁ Ἑλισγκ. Εἰμαι βέβαιος πὺς ὁ Δράκου-λας φοβήθηκε καὶ ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Λονδίνο καὶ νὰ ξαναγυρῇ στὰ Καρπάθια, στὸν πύργο του. Θὰ ἔδωκε ἐντολὴ νὰ φορτώσῃν τὸ κιβώτιο στὸ καράβι, θὰ κλείστηκε μέσα σ' αὐ-τὸ καὶ τώρα θὰ ταξιδεύῃ. Πρέπει νὰ ρωτήσου-με γιὰ νὰ μάθουμε ἀν φορτώθηκε κανένα τέ-τοιο κιβώτιο σὲ καράβι.

---Κι' ἀν φορτώθηκε; ρώτησε ὁ Ἀρθούρος.
---Τότε... ἐμεῖς ὅλοι θὰ φύγουμε σιδηροδρο-μικῶς καὶ θὰ περιμένουμε τὸν κύριο Δράκουλα στὸ λιμάνι πὺς θὰ τὸν ξεφορτώσῃν. Καὶ τότε... τὰ λέμε! Πρέπει, ὅπωςδήποτε νὰ τὸν κυνηγή-σουμε γιὰτὶ μπορεῖ νὰ ξανάβῃ στὸ Λονδίνο. Ἐπειτὰ, ἀν δὲν τὸν σκοτώσουμε, ὅποιοιδήποτε ἀπὸ τὰ θύματά του πεθαίνει, θὰ βρυκολακιά-ζῃ...

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΕΛΣΙΓΚ

10 Ὁ κ τ ω β ρ ί ο ν: Τὴν πάθαμε... Φθάσα-με σιδηροδρομικῶς στὴ Βάρνα καὶ περιμέναμε τὸ καράβι. Μὰ τὸ καράβι ἀργοῦσε... Χρειάστηκε νὰ ὑπνωτήσῃ ξανά τὴ Μίνα γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀλή-θεια. Μοῦ ἀπεκάλυψε πὺς τὸ καράβι μῆκε σὲ ἓνα λιμάνι καὶ πὺς τὸ κιβώτιο ξεφορτώθηκε...

---Φίλοι μου, εἰπα στοὺς συντρόφους μου, ὁ Δράκουλας φάνηκε πῶς πονηρὸς ἀπὸ ἐμᾶς. Ἀντὶ νὰ βγῇ στὴ Βάρνα, βγήκε στὸ Γαλάτσι. Ἐποθέ-τω πὺς θὰ φορτωθῇ τὸ κιβώτιο σὲ μιὰ ἀτμάκατο καὶ θ' ἀκολουθήσῃ τὴν πορεία τοῦ ποταμοῦ γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς τὸν πύργο τῶν Καρπαθίων... Ὡ, ναι, τὸ τέρας, εἶναι πολὺ πονηρὸ... Πρέπει νὰ πάμε στὸ Γαλάτσι, χωρὶς ἀναβολή...

15. Ὁ κ τ ω β ρ ί ο ν: Δὲν ἔκανα λάθος. Τὸ κιβώτιο ξεφορτώθηκε στὸ Γαλάτσι. Ὅσοι ἀπὸ μερικὲς ἐνέργειές μας, μάθαμε πὺς φορτώθηκε σὲ ἓνα μικρὸ πλοῖαρι τοῦ ποταμοῦ.

---Τί θὰ κάνουμε τώρα; ρώτησε ὁ Ἰωνάθαν.

---Θὰ νοικιάσουμε ἓνα γρήγορο πλοῖο καὶ θὰ τὸν κυνηγήσουμε, τοῦ εἶπα. Ἢ, μάλλον, θὰ γίνῃ τὸ ἔξῃς. Ἐσὺ μὲ τὸν Μόρρις θὰ μῆτετὲ στὸ πλοῖο καὶ θ' ἀρχίσετε τὸ κυνηγητό. Ὁ Σούαρδ καὶ ὁ Ἀρθούρος θὰ ζῆσουν ἓνα ἀμάξι καὶ θ' ἀκολου-θοῦν τὸ πλοῖο σας ἀπὸ τὴν ὄχθη. Ὅσο γιὰ μένα καὶ τὴ Μίνα, δὲν θὰ πάρουμε μέρος στὸ κυνη-γητό.

---Ἀλλά; ρώτησε ὁ Ἰωνάθαν.

---Θὰ διαλέξουμε τὸν συντομότερο δρόμο καὶ θὰ φθάσουμε στὸν πύργο τοῦ κόμητος.

Ὁ Ἰωνάθαν θέλησε κάτι νὰ πῇ μὰ στὸ τέλος σκέφθηκε πὺς ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ ἔμεινε ἀμίλητος.

Χωρὶς καμμιὰ καθυστέρησι νοικιάσαμε ἓνα μι-κρὸ πλεούμενο καὶ δυὸ ἀμάξεις μὲ γερά ἄλογα. Τὸ πλεούμενο ξεκίνησε γιὰ τὸ κυνηγητό τὸ Δράκουλα μέσα ἀπὸ τὰ ποτάμια. Τὸ ἓνα ἀμάξι, ἀκολούθησε τὸ πλοῖαρι ἀπὸ τὴν ὄχθη. Καὶ τὸ δεύτερο ἀμά-ξι μὲ μένα καὶ τὴ Μίνα ξεκίνησε γιὰ τὸν πύργο τοῦ Δράκουλα.

20 Ὁ κ τ ω β ρ ί ο ν: Πέντε μέρες ταξίδι, χω-ρὶς ἀνάπαυσι. Στεκόμαστε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ φᾶν τὰ ἄλογα καὶ νὰ πάρουν δυνάμεις κι' ὕστερα ξεκινᾶμε καὶ πάλι. Ἡ Μίνα εἶναι ἀνήσυχη. Δια-βάζω στὰ μάτια τῆς ἓναν τρολλὸ τρόμο. Δοκίμα-σα δυὸ φορὲς νὰ τὴν ὑπνωτίσω μὰ δὲν μπόρεσα. Φαίνεται πὺς ὅσο πλησιάζουμε στὸ μέρος πὺς γεν-νήθηκε καὶ ἔζησε ὁ Δράκουλας, ἡ ἐπ' αὐτοῦ του γί-νεται ὅλο καὶ πῶς ἔντονον πάνω στὸ πνεῦμα τῆς Μίνας καὶ τὴν ἐξουσιάζει.

25 Ὁ κ τ ω β ρ ί ο ν: Ἀπὸ μακρὰν διέκρινα τὸν πύργο τοῦ Δράκουλα. Ἡ Μίνα τὸν κυττάζει καὶ τρέμει. Ἀπέτιχαν ἄλλες δυὸ προσπάθειές μου νὰ τὴν ὑπνωτίσω. Εἶναι τρομερὸ νὰ μὴν ξέρω τί γί-νονται ἢ ἄλλοι. Νὰ πρόλαβαν, τάχα, τὸ πλοῖο τοῦ Δράκουλα; Μήπως ἔχουν τελειώσει μαζί του; Ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ μ' αὐτοὺς, ἐγὼ πρέπει νὰ φθά-σω στὸν πύργο τοῦ Δράκουλα. Γιατὶ, ἔχει, ὑπάρ-χουν ἀκόμα ἄλλοι τρεῖς βρυκόλακες πὺς πρέπει νὰ ἐξαφανισθοῦν. Εἶναι οἱ τρεῖς ἀδελφεὲς τοῦ Δρά-κουλα.

Ὁ καιρὸς εἶναι ἄσχημος. Τὰ γκρίζα σύννεφα προμηνύουν χιόνι. Καθὼς μῆκαμε στὸ μεγάλο δάσος, ἔφθασαν ὡς τ' αὐτιά μας μακρυνὰ οὐρ-λιαχτὰ λύκων. Ἡ Μίνα γραπώθηκε πάνω μου καὶ μὲ παρακάλεσε μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ γυρίσω-με πίσω.

Δὲν πρόκειται ν' ἀκούσω τίς παρακλήσεις τῆς. Εἴχομαι νὰ φθάσουμε πρῶτοι στὸν πύργο. Πρὶν ἀπὸ τὸ Δράκουλα. Γιατὶ, ἀν φθάσῃ ἔκκεινος, ἀλ-λοῖμόν μου...

27 'Ο κ τ ω β ρ ί ο υ: Φθάσαμε χθές, τὸ ἀπόγευμα στὸν πύργο. Μᾶς ὑποδέχτηκε γχοῦρος, ψυχρὸς, ἀπειλητικὸς καὶ μυστηριώδης. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἄρχισε νὰ χιονίζει.

...Τί θὰ κάνουμε; μὲ ρώτησε ἡ Μίνα.

Φοβάται τρομερὰ κι' ἔπαθε δυνὸ νευρικές κρίσεις. Ἐχεις ἐντύπωση πὼς ὁ Δράκονας θὰ μᾶς φυλάκισεν στὸν πύργο του, ἔτσι ὅπως φυλάκισε τὸν ἀγαπημένο της.

Μὲ δυνὸ πιστολιές, ἔσπασα τὴν κλειδαριὰ τῆς μεγάλης σιδερένιας πόρτας καὶ μπήκαμε στὸ προαύλιο. Κατέβασα τὴ Μίνα ἀπὸ τὸ ἀμάξι, μαζί μὲ τὰ πράγματά μας, τὴν ἄφησα κάτω ἀπὸ ἓνα ὑπόστεγο ὅπου ὑπῆρχαν σωροὶ ξερῶν ξύλων καὶ ἀναψα φωτιά.

Ξαφνικά, ἓνα τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ μᾶς ἔκανε καὶ τοὺς δυνὸ νὰ κνιταχτοῦμε πανικόβλητοι.

...Οἱ λύκοι!, φέλλισε ἡ Μίνα.

Ναί, ἦταν οἱ λύκοι. Τοὺς εἶδα, μαῦρες σιλουέτες μὲ μάτια ποὺ πετούσαν φλόγες, νὰ μπαίνουν δεκάδες, ἑκατοντάδες ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Σχημάτισαν ἓνα ἡμικύκλιο γύρω μας καὶ μᾶς κνιταζαν μὲ οὐράνοιχα στόματα, ἔτοιμοι νὰ ὀρμήσουν ἐπάνω μας...

...Ξύλα στὴ φωτιά!, εἶπα στὴ Μίνα. Φοβοῦνται τὴ φωτιά!

Ρίξαμε ἀρκετὰ ξύλα καὶ ἡ φλόγα ἐνθώθηκε πελώρια. Μὰ οἱ λύκοι ἔμειναν ἀκίνητοι, κνιταζόντας μας ἐπίμονα...

...Σατανάδες!, οὐρλιασα σὲ μιὰ στιγμή. Ἐξυπηρετήτε καὶ σεῖς τὰ σχέδια τοῦ ἀφέντη σας τοῦ Δράκονα!

"Ὅλα αὐτὰ τὰ μάτια, τὰ ἄγρια, τὰ φλογισμένα, μὲ τσάκιζαν τὰ νῆρα. Πῆρα ἓνα ἀναμμένο ξύλο καὶ τὸ πέταξα μὲ δύναμι ἀνάμεσά τους.

Οἱ λύκοι ἀναστατώθηκαν, οὐρλιασαν, πῆδησαν ψηλά. Καὶ τότε... ἀκολούθησε κάτι τὸ ἀληθινὰ φοβερὸ καὶ ἀνατριχιαστικὸ. Τὰ αἰμοδόρα αὐτὰ ζῶα, πῆραν εἶδησι τὰ ἀλογὰ μας καὶ ὠρμησαν καταπάνω τους.

Μέσα σὲ ἐλάχιστα λεπτὰ τὰ ξέσχιζαν καὶ τὰ καταδρόθιζαν. "Επειδὴ, ὅμως, ἦταν πολλοὶ καὶ δὲν χόρτασαν, ἐξαγριώθηκαν περισσότερο. Μένθυσαν ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ στράφηκαν ξανά πρὸς τὸ μέρος μας.

Ἵσως νὰ ἐπιτίθονταν ἐναντίον μας, ἂν δὲν εἶχα μιὰ ἐμπνευσι. "Απλώσα τὴ φωτιά σὲ ἡμικύκλιο κι' ἔτσι, οἱ λύκοι, γιὰ νὰ μᾶς φθάσουν, ἔπρεπε νὰ τὴν πηδήσουν. Μὰ κάτι τέτοιο δὲν μπορούσε νὰ γίνη γιὰτί οἱ λύκοι φοβοῦνται τὴ φωτιά.

Δὲν προλάβαμε νὰ ἀνασάνουμε ὅταν, ἀπὸ ψηλά, ἀκούστηκε μιὰ γλῆκειά φωνή:

...Ἀδελφούλα μας, ἔλα μαζί μας! "Ελα μαζί μας!

Σηκώσαμε καὶ οἱ δυνὸ παραξενεμένοι τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸ. Εἶδαμε τὶς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ νὰ στροβιλιζοῦνται καὶ ἀνάμεσά τους νὰ ξεχωρίζουν τρεῖς σιλουέτες, ντυμένες στὰ λευκά. Ἦταν οἱ σιλουέτες τριῶν γυναικῶν. Δυνὸ μελαχροινῶν καὶ μᾶς ξανθειᾶς. Χόρειαν μαζί μὲ τὸ χιόνι καὶ κάθε τόσο ἀπλωναν τὰ χέρια πρὸς τὸ μέρος τῆς Μίνας καὶ τὴν καλοῦσαν κοντὰ τους.

...Ἐλα, ἀδελφούλα μας; ἔλα!

Κατάλαβα πὼς ἦταν οἱ ἀδελφές τοῦ Δράκονα. Χρειάστηκε νὰ ὀθάλω ἀπὸ τὸν κόρφο μου τὸ σταυρὸ καὶ νὰ τὸν σηκώσω ψηλά γιὰ νὰ ἐξαφανιστοῦν...

Μείναμε ὡς τὸ πρωτὶ ἄγουνοι μὲ τὴ Μίνα, τροφοδοτώντας τὴ φωτιά. "Ὅταν πῆρε γιὰ καλὰ ἡ μέρα, οἱ λύκοι ἀδείασαν τὸ προαύλιο κι' ἔτρεξαν νὰ κρυφτοῦν στὸ δάσος.

28 'Ο κ τ ω β ρ ί ο υ: "Ὅλα ἔγιναν χθές. Μόλις ἔφυγαν οἱ λύκοι, ἔδωσα στὴ Μίνα νὰ κρατᾷ ἓνα σταυρὸ κι' ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ μπῶ στὸν πύργο. Εἶχα μαζί μου, ἐκτός ἀπὸ τὸ σταυρὸ, "Αγιον "Αρτον, ἓνα μαχαίρι καὶ ἓνα πιστόλι.

Οἱ πόρτες ἦταν κλειδωμένες. Τὶς ἀνοίξα τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, πυροβολώντας τὶς κλειδαριές τους.

Χάθηκα στοὺς ἀπέραντους καὶ σιωπηλοὺς διαδρόμους καὶ στὸ τέλος, βρῆκα ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα. Τὸ κοιμητήριον τοῦ πύργου.

Βρῆκα μέσα σ' αὐτὸ τρία κιβώτια. Ἦξερα πὼς μέσα σ' αὐτὰ τὰ κιβώτια ἀναπαύονταν τὴν ἡμέρα οἱ ἀδελφές τοῦ Δράκονα.

Μὲ θάρρος ἀνοίξα τὸ ἓνα κιβώτιο. Ἦταν ὡς τὴ μέση γεμάτο χῶμα ὅπου πάνω του κοιμῶταν μιὰ μελαχροινὴ κοπέλλα, μὲ ἀπαίσια χαρακτηριστικά. Εἶχα μαζί μου ἓνα αἰχμηρὸ ξύλο. Τὸ ἀκούμνησα πάνω στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς της καὶ πίεσα μὲ δυνάμει τὴ δύναμει.

Ἦ ἀδελφὴ τοῦ Δράκονα δόγγησε φριχαστικά καὶ μισάνοιξε τὰ μάτια. Μὲ τὸ μαχαίρι μου τῆς ἔκοψα πέρα γιὰ πέρα τὸ λαμπό. Κι' ὅταν τελείωσα, στὴ θέσι τῆς κοπέλλας δὲν ὑπῆρχε τώρα πιά παρὰ ἓνας σκελετός...

Τὸ ἴδιο ἔκανα καὶ μὲ τὶς ἄλλες δύο... Κι' ὅταν τελείωσα τὸ μακάβριο ἔργον μου, εὐχαριστημένος ποὺ ἐλευθέρωσα τὸν κόσμον ἀπὸ τρεῖς βρυνζόλακες, γύρισα στὴ Μίνα.

Τὴ βρῆκα τρομοκρατημένη νὰ κνιταζῇ στὸ βάθος μιᾶς κοιλάδας.

...Ἐκεῖ!, μοῦ εἶπε.

Κνιταζα κι' ἐγὼ. Εἶδα μιὰ πομπὴ νὰ προχωρῇ πρὸς τὸν πύργο. Κατάλαβα πὼς στὴν πομπὴ αὐτὴ ὑπῆρχε καὶ τὸ κιβώτιον μὲ τὸν τρομερὸ Δράκονα.

Τὴν ἔπασα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἀρχίσαμε νὰ κατεβαί-

νονιμ τρέχοντας τὸ δρόμο τῆς πλαγιάς. Τὸ δρόμο ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε τὸ καραβάνι τῶν τσιγγάνων. Γιατὶ μάντεψα πῶς μόνο οἱ τσιγγάνοι θὰ βοηθοῦσαν τὸν Δράκουλα νὰ μπῇ στὸν πύργο του. Οἱ τσιγγάνοι ἦταν φίλοι του.

“Ὅταν φθάσαμε σ' ἓνα στενὸ πέρασμα τοῦ δρόμου, σταματήσαμε. Μπήκαμε σὲ μιὰ σπηλιά καὶ περμέναμε...

Οἱ ὥρες περνοῦσαν μὲ ἀγωνία... Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνει πρὸς τὴ δύσι... Σαφνικὰ, σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου, σὲ λίγη ἀπόστασι μακρυνά μας, εἶδα τοὺς τσιγγάνους. Προχωροῦσαν πεζῇ. Ἀνάμεσά τους βρισκόταν ἓνα ἀμάξι. Μέσα σ' αὐτὸ θὰ ὑπῆρχε τὸ κιβώτιο μὲ τὸ Δράκουλα.

“Ἦμουν ἀποφασισμένος νὰ τὰ παίξω ὅλα γιὰ ὅλα... Ἄν βασίλευε ὁ ἥλιος, πήγαινα χαμένος... Σημάδεψα μὲ τὸ πιστόλι καὶ πυροβόλησα... Εἶδα ἓναν τσιγγάνο νὰ πέφτει ἀνάσκελα, οὐρλιάζοντας. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ ἓνα δεύτερο.

Οἱ τσιγγάνοι, πὺν κρατοῦσαν ὅπλα, σκόρπισαν ὀλόγυρα καὶ ταμπουρώθηκαν. Ἡ θέσις μου ἦταν δραματική... Τί θὰ μπορούσα νὰ κάνω τώρα;

Σαφνικὰ, ἄκουσα πυροβολισμοὺς πίσω ἀπὸ τοὺς τσιγγάνους. Πυκνοὺς πυροβολισμοὺς καὶ φωνές.

—Εἶναι οἱ φίλοι μας! εἶπα στὴ Μίνα. Δόξα τῷ Θεῷ, σωθήκαμε!

Ἦταν, πράγματι, οἱ φίλοι μας, πὺν ἔφθασαν πάλιν στὴν κρίσιμη στιγμή.

Ἀκολούθησε μιὰ δραματικὴ μάχη. Μιὰ μάχη πὺν κόστισε ἀκριβὰ στοὺς τσιγγάνους, ἀλλὰ καὶ σὲ μᾶς. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς πυροβόλησε καὶ σκότωσε τὸν φίλο τοῦ Ἀρθούρου, τὸν Μόρρις...

Μόλις τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια οἱ ὑπόλοιποι τσιγγ

γάνοι, γύρισα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὴ δύσι. Ὁ ἥλιος ἦταν ἔτοιμος νὰ βασιλέψη.

—Γρήγορα!, φώναξα. Τὸ Δράκουλα!

—Ἐγώ! ἔκανε ὁ Ἰωνάθαν καὶ τινάχτηκε μπροστά.

Ἐφθασε στὸ ἀμάξι, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μὲ τὰ γερά του μπράτσα τράβηξε τὸ καπάκι τοῦ κιβωτίου. Καὶ τότε... εἶδαμε τὸ τέρας, τὸν σατανά! Ἦταν ξαπλωμένος ἀνάμεσα στὸ χῶμα, ἀπαίσιος, τρομερός...

—Γρήγορα!, εἶπε στὸν Ἰωνάθαν καὶ τοῦ ἔδωσα ἓνα αἰχμηρὸ ξύλο.

—Σατανά!, οὐρλιάσε ὁ Ἰωνάθαν. Ἦρθε τὸ τέλος σου! Θὰ πληρώσης ὅλα τὰ φρικιαστικὰ ἐγκλήματα σου!

Τὴ στιγμὴ πὺν βασίλευε ὁ ἥλιος, ἔμπηξε τὸ ξύλο στὴν καρδιά τοῦ Δράκουλα. Καὶ τότε, οἱ γύρω κοιλάδες ἀντιβοῦσαν ἀπὸ ἓνα τρομερὸ βογγητὸ, πὺν τὸ ἀκολούθησαν τὰ παραπονεμένα οὐρλιάσματα τῶν λύκων...

Ὁ Δράκουλας μόρφασε ἄγρια, τὰ θολὰ του μάτια στριφογύρισαν στὶς κόγχες κι' ὕστερα... καθὼς τοῦ κόψαμε τὸ κεφάλι, μεταβλήθηκε σὲ μιὰ φούχτα σκόνῃ...

Κυτταχτήκαμε ὅλοι μας μὲ χαρὰ. Ὁ Ἰωνάθαν ἀγκάλιασε τὴ Μίνα καὶ ἄρχισε νὰ χορεύῃ σάν τρελλός. Ὁ γιατρὸς Σούαρδ μοῦ ἔσφιξε συγκινημένος τὸ χέρι. Καὶ μόνο ὁ Ἀρθούρος ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐκλαιγε γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης του Λουκίας, γιὰ τὸ θάνατο τοῦ φίλου του Μόρρις...

Μὰ, ὁ πόνος του θὰ γιαιτρευνόταν σύντομα, μιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε πᾶς ὁ ἐφιαλτικὸς Δράκουλας...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

—Εύχαριστώ κ. Λουτιάν, είπε ο μυστικός αστυνομικός. Σας εύχαριστώ για τις πληροφορίες.
—Τποχρώσής μου κ. Λουδοβίκε απάντησε ο ταβερνιάρης.
—Θα το φασά και δεν θα κρυώνει, έλεγε ο Λουτιάν στους άλλους.

—Μα του άξιζε του μασκαρά συμφώνησε και η παρέα.
Την επομένη ημέρα, ο 'Ιάκωβος ο υπηρέτης βγαίνοντας για ψώνια είδε κάποιον στην απέναντι γωνιά να παραμονεύει.

Αυτός που παραμόνευε δεν ήταν άλλος από τον κ. Λουδοβίκο τον αστυνομικό. Πίσω του, τον ακολουθούσαν αρκετοί μυστικοί! Με σιγανή φωνή τους έδινε οδηγίες.

Σε λίγο έμπαιναν όλοι μέσα. 'Ο κ. Λουδοβί-

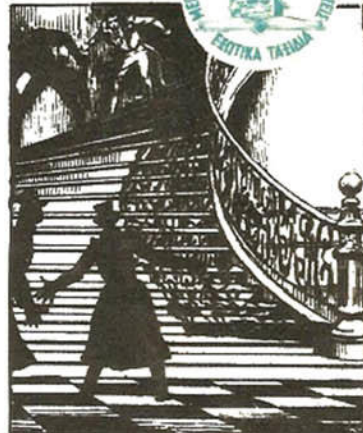
κος, τους είχε εξηγήσει τι έπρεπε να κάνουν. 'Ε πρόκειτο να πιάσουν έναν επικίνδυνο αναρχικό. 'Ο Φρανσουάς, άκουσε δέματα έξω από την ανοιχτή πόρτα του. Νόμιζε ότι γύρισε ο 'Ιάκωβος

Μια φωνή όμως αντήχησε μέσα στ' αυτά τ... πού έλεγε:
—'Εσείς είσθε ο Φρανσουάς Πικώ;
—Ναι εγώ είμαι. Γιατί; Τί συμβαίνει; θέλετε τίποτα;
—Φρανσουάς Πικώ, εν όνόματι του αυτοκράτο-

ρος σας συλλαμβάνω, φώναξε άγρια ο επικεφαλής αστυνομικός. Συλλάβετέ τον.
—'Αφήστε με! ουρλιαξε ο δύστηνος Φρανσουάς. Τί έκανα και με πιάνετε; 'Αφήστε με! Προσπάθησε να τους ξεφύγει και τὰ κατάφερε προς στιγμήν.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

Έδωσε μιὰ κλωτσιά στον άρχηγό των άστυνομικών που τον πέταξε έξω από την άνοιχτή πόρτα, συμπαρασύροντας μαζί του κι' άλλον έναν ακόμα. Πρώτος συνήλθε ο κ. Λουδοβίκος.
---Προφθάσατε τόν φώναξε. Κατεβήτε γρήγορα

από την άλλη πλευρά.

Τήν στιγμή που οι άστυνομικοί έφθαναν στο τέλος της σκάλας έκανε την εμφάνισή του στο μέσον της ο κυνηγημένος γεαρός άριστοκράτης.

Δρασκελίσε το κεφαλόσκαλο και πήδησε αποφασιστικά κάτω. Δυστυχώς όμως, έπεσε και χτύπησε βαρειά.

Οι άστυνομικοί ώρμησαν έπάνω του και σε λίγο τον έδεσαν χειροπόδαρα.

---Όχι, μάς παίδεψε το παληόπαιδο, άναστéναξε

ο άστυνομικός Λουδοβίκος.

---Σήμερα βρήκατε να με πιάσετε που άρραβωνιάζομαι;

---Η μνηστή σου μπορεί να περιμένη, όχι όμως και η δικαιοσύνη, άναρχικέ...

Συνεχίζεται

ΠΑΝΘΕΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΙΑΝ

ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ
Η ΜΟΥΜΙΑ ΤΟΥ ΙΝΧΟΤΕΠ
ΚΑΠΤΑΙΝ ΜΠΛΟΥΝΤ
ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ
ΔΟΚΤΩΡ ΤΖΕΚΥΛ
ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΒΑΓΔΑΤΗΣ
ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ
ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΠΑΘΙΩΝ
ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ
ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ
ΦΡΑΝΚΕΝΣΤΑΙΝ
Μ Π Ε Ν Χ Ο Υ Ρ

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΑΣ!

Ένας σατανικός δολοφόνος, ντυμένος στα μαύρα, εμφανίζεται στην Άλτα Καλιφόρνια και προκαλεί σε μονομαχία τον σενιόρ Ζορρό. Από τη στιγμή αυτή αρχίζει μια περιπέτεια δράσεως και μυστηρίου.

Ο ΖΟΡΡΟ

ΞΙΦΟΜΑΧΕΙ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ!

Είναι ο τίτλος του επομένου βιβλίου του ΤΑΜ - ΤΑΜ.

ΠΑΝΘΕΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Γραφεία: Πραξιτέλους 1 — 5ος όροφος, Νο 1 και 2 — Τηλέφ. 35.271

Υπεύθυνος: ΘΕΜ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ — Πραξιτέλους 1

Καλλ. Διευθ. Κ. Ραμπαζής